

prosinec 1993 - číslo 21

Ročník 6

My, určení k likvidaci

Kuřák

Vydává Světové sdružení bývalých čs. politických vězňů

JUDR., DIPL. ING.
JAROSLAV ANDĚL,
PŘEDSEDA
SVĚTOVÉHO
SDRUŽENÍ BÝVALÝCH
ČESKOSLOVENSKÝCH
POLITICKÝCH VĚZŇŮ

Z obsahu: Životopis, zásluhy a činnost předsedy Světového sdružení bývalých československých politických vězňů.

POŽEHNANÉ
VÁNOČNÍ SVÁTKY,
HODNĚ RADOSTI,
TRPĚLIVOSTI A PEVNÉ NADĚJE
DO NOVÉHO ROKU 1994
VŠEM VĚRNÝM ČTENÁŘŮM
“MUKLA”
PŘEJE REDAKCE

Dovolujeme si upozornit čtenáře, že toto číslo je vyjíměčně věnováno pouze osobě našeho předsedy, který přes svůj vysoký věk se s neuvěřitelným vypětím sil a těžko překonatelnou kompetencí naprosto nezištně zasazuje za prosazení práv těch, jimž tato dosud nebyla novým “demokratickým” státem navracena.

*“MILOSRDENSTVÍ VŮČI VLKŮM
JE NESPRAVEDLNOST VŮČI OVCÍM”*

(citát sv. Athanasia, biskupa alexandrijského v letech 295 - 373)

**Řídí
redakční
rada**

**Adresa
redakce
"MUKL"**

**Postfach 26
CH-8606
Nänikon
Schweiz
Suisse
Switzerland**

K podobizně na titulní straně:

Předseda Světového sdružení bývalých československých politických vězňů, JUDr., dipl. Ing. Jaroslav Anděl, spoluzakladatel Sdružení bývalých čs. politických vězňů ve Švýcarsku, později Světového sdružení bývalých čs. politických vězňů v exilu, neúnavný český bojovník proti komunismu a od listopadu 1989 nesmlouvavý zastánce lidských práv ve smyslu svobod Konvence k ochraně lidských práv a základních svobod Evropské rady, jehož úsilí učinit z České republiky právní stát ho proslavilo nejen ve vlasti, ale především na mezinárodním fóru, a to téměř u všech vrcholných mezinárodních organizací nejen politických, ale i hospodářských.

Narodil se dne 30. března 1905 jako nejstarší syn z devíti dětí v dělnickém prostředí, jehož vlastenectví se projevilo již v dětských letech četbou děl Arnošta Denise dotýkajících se dějin českého národa se zřetelem na jeho právo sebeurčení. První známkou je zájmu o politické dění v zemi bylo již v ranném věku před osmdesáti lety pravidelné roznášení novin, a to Večerníku Českého Slova a Národní Politiky, které vždy důkladně pročetl a poté se svým otcem prodiskutoval. Po absolvování tehdy tříleté Měšťanské školy se začal učit zámečnickem v továrně, kde pracoval jeho otec a přitom se naučil kovat a kalit ocelové vrtáky a sekáče. Když byly v roce 1920 v jeho rodné obci zahájeny elektrifikační práce, přestoupil ze zámečnictví na elektrotechniku a také v tomto oboru se vyučil s takovou lehkostí, že již v roce 1921 složil tovaryšskou zkoušku s vyznamenáním. Ve své

nezkrotné touze po vědění absolvoval nejprve Elektrotechnickou státní průmyslovou školu v Praze na Smíchově, složil maturitu na reálce v Praze na Vyšehradě, čímž se mu otevřela cesta na České vysoké učení technické v Praze, kde vystudoval elektrotechnické inženýrství s vyznamenáním, a posléze na Karlovu univerzitu, kde vystudoval práva s doktorátem.

Mimo tuto svoji vědychtivost osvědčil mimořádnou podnikatelskou schopnost. V roce 1930 si s jedním společníkem otevřel v Praze na Vinohradech elektromechanický závod na opravy elektrického zařízení automobilu a za rok nato i koncesovaný elektrotechnický závod. Právnické studium si zvolil k dosažení svého tehdejšího životního cíle, totiž stát se patentovým zástupcem. Hned na počátku II. světové války prodal svůj podíl na firmě svému společníkovi, aby nemusel pracovat pro okupanty. Své odborné vědomosti a výrobní zkušenosti pak uplatnil v oblasti živnostenské. Zastával funkce vedoucího tajemníka Zemského společenstva mechaniků a optiků pro Čechy a Moravu a člena výboru Gremia elektrotechniků v Praze. Byl předsedou zkušební komise pro tovaryšské a mistrovské zkoušky elektrotechnické. Živnostenská společenstva a jejich jednoty nebyly spolky, ale povinné podnikatelské organizace, veřejnoprávní korporace a součástí veřejné správy. Jako takové byly proto nebezpečné pro komunisty, kteří je ihned po usurpaci státní moci v r. 1948 zlikvidovali. Na Dr. Anděla byl poté vyvinut silný nátlak, aby vstoupil do KSČ, tento však zásadně odmítl. Tím ztratil zaměstnání a začal tedy sám v rámci značně omezených možností znovu podnikat. Vyráběl jako jediný v republice t.zv. výkonové pojistky do 1.000 Amp. a vestavné pojistkové spodky pro energetiku vlastní konstrukce, v čemž měl v republice monopol. Tím došlo ke kuriozitě, že národní podniky vyráběly součásti pro jeho pojistky.

Dr. Anděl byl pro ministerstvo vnitra již delší dobu trnem v oku pro svůj soukromopodnikatelský úspěch a svůj odmítavý postoj vůči KSČ, ale rovněž pro vlastnictví záviděníhodného weekendového sídla v kokofínském údolí u Mělníka, které by se ministerstvu báječně hodilo pro reprezentační účely. V roce 1955, když se do Československa dostavil sovětský policejní generál a stal se u nás šéfem státní policie, ministerstvo vnitra zahájilo akci podle hesla "státníka" Zápotockého " ... v rozhodujících chvílích se nediskutuje, v rozhodujících chvílích je jedná". Dr. Anděl byl se svou rodinou doslova vyhnán ze svého venkovského sídla prakticky jen s tím, co měli na sobě. Sovětský generál se asi za rok vrátil do Moskvy a po něm převzal zmíněný objekt jeho trvalý průvodce, generál Janulík z ministerstva vnitra, který byl nejvyšším pánem, správcem a velitelem všech věznic a koncentráků v republice. **Dr. Anděl jako nesmlouvavý odpůrce jakékoli diktatury a teroristického bezpráví si dovolil v padesátých letech, v letech nejtuzšího stalinismu, podat stížnost na ministerstvo vnitra u generální prokuratury a po jejím samozřejmém zamítnutí zažalovat přímo ministerstvo vnitra. A to byl okamžik, kdy spadla klec. Dr. Anděl byl na vršovickém náměstí bez jakéhokoli zatykače zatčen - klasický příklad t.zv. "socialistické zákonnosti". Pomsta za to, že si Dr. Anděl dovolil proti tehdy všemocnému ministerstvu vnitra podat stížnost a později na něho podat žalobu u generální prokuratury, čímž byl také splněn účel zabavení všeho, co bylo v jeho vlastnictví. To mu vyneslo čtrnáct let vězení a ztrátu veškerého majetku. Po sedmi letech a třech měsících, které strávil postupně na Pankráci, v Plzni na Borech a v Leopoldově, se Dr. Anděl dne 13. ledna 1965 vrátil domů. Po svém propuštění**

vyhledal tehdejšího prezidenta Nejvyššího soudu, Dr. Literu, přesvědčeného komunistu, který byl nucen připustit, že celá žaloba i proces byly jen švindl a podvod.

Právě v poslední době se záležitost s weekendem Dr. Anděla stala na výsost pikantní. Přestože byla tato nemovitost knihovním vlastnictvím jeho manželky, která perfektně a bankovními doklady prokázala, že ji sama koupila a osobně zaplatila a přesto, že neměla s případem svého manžela naprosto nic společného, byla ji chata zabavena a **nedostala ji nazpět dodnes. Nakonec totiž za Novotného si ji přisvojil jeho osobní tajemník, Dr. Gregor. Nyní je v držení jeho syna, Dr. Gregora, který je v současné České republice pod ochranou vládní vrchnosti.**

7, 8 Po propuštění v roce 1965 Dr. Anděl jako nositel dvou akademických titulů, přirozeně žádné přiměřené místo nedostal, takže zpočátku pracoval jako elektromontér na stavbě východoslovenských železár v Košicích, potom jako montér u Pražské stavební obnovy, dále u téhož podniku jako projektant a konstruktér a konečně jako vedoucí projektového ateliéru č. 5, který on sám zařídil a kam se mu podařilo dostat jako projektanty téměř samé bývalé politické vězně kromě dvou osob, které mu tam byly proti jeho vůli dosazeny. S některými z nich se dodnes setkává v pražské pobočce Konfederace. Jsou to V. Findejs, Lumír Panek, J. Bret a V. Berounský, kterým zajistil na tehdejší dobu samostatné a poměrně dobré existence. A v Leopoldově a v předcházejících vězeních si náš předseda vysloužil čestný titul "advokáta chudých", protože se mu podařilo dostat předčasně z vězení více než třicet vězňů, dva z nich dnes žijí ve Švýcarsku a jedním z nich je F. Bím.

Po sovětské okupaci v r. 1968 odešel Dr. Anděl do Švýcarska, protože nikdo tehdy nevěděl, jaké má všemocné NKVD úmysly s bývalými politickými vězni z padesátých let. Ti nepouštěli vlast ze zjištěných důvodů, ale proto, aby měli možnost ve svobodě informovat všechny demokratické státy světa o hrůzách komunistické tyranie a připravovat půdu pro osvobození. Ve Švýcarsku, jak již bylo řečeno, se Dr. Anděl angažoval ve Sdružení a dodnes je jeho předsedou. Mimoto působil dlouhá léta ve vrcholných funkcích Svazu čs. spolků ve Švýcarsku. Jeho zásluhou se dostalo Sdružení pevné vnitřní struktury vlivem právníky precizních stanov a pevné politické linie vzhledem k jeho nekompromisnímu postoji vůči diktaturám všech zabarvení, spočívajících na zvrácených ideologických základech. Jeho právnícké vědomosti mu zajistily hlubší pohled do problematiky demokracie, a to především v oblasti lidských práv, jak jsou formulovány v různých mezinárodních deklaracích, aniž by přitom opomenul s nimi související otázky ekonomické, které v současné době evropské integrace hrají významnou roli. Během celého svého působení ve Sdružení a v jiných vrcholných exilových organizacích zásadně odmítal spolky nomenklaturního charakteru, takže i v této oblasti všude prosazoval a dodnes prosazuje přísně demokratický princip. Jeho věhlas je už dnes obrovský, a to převážně u všech významných mezinárodních institucí, hlavně ve Spojených státech amerických. Ve vlasti má také značnou publicitu, hlavně ovšem jen na různých ministerstvech, jako je Ministerstvo spravedlnosti, Ministerstvo vnitra a Generální prokuratura. Česká veřejnost ho nezná, protože Dr. Anděl nemá dodnes přístup ani k hromadným sdělovacím prostředkům, ani k jakýmkoli veřejným shromážděním. Nepodléhá totiž masové

psychoze, nestojí v řadě a má argumenty - má jich mnoho, což je pro každou vládní vrchnost nepříjemné, někdy dokonce zdrcující.

Závěrem je nutno dodat, že právě pro své zásluhy ve prospěch pravdy a spravedlnosti a pro svoji zásadovost má také mnoho nepřátel, a to buď ze závisti, nebo z neschopnosti rozlišit dobro od zla, pravdu od nepravdy. Ti však ať se neradují, jeho stoupenci a přátelé na celém světě mají převahu.

E. Hoffmann

“Pravdu je možno potírat, ale nikdy potřit.”

(příслови)

JUDr. Ing. Jaroslav Anděl

Má činnost jako bývalého československého politického vězně a jako člena Světového sdružení bývalých československých politických vězňů v exilu.

Od svého zatčení na náměstí Svatopluka Čecha v Praze Vršovicích dne 10. října 1957, kam jsem byl vylákán falešným telefonním voláním, což bez jakéhokoli zatykače nebo soudního rozhodnutí nebylo nic jiného, než Kidnapping čili loupež člověka na ulici, jsem byl přesvědčen, že na mě byl spáchán nejhrubší justiční zločin ve prospěch tehdy všemocné KSČ - komunistické strany československa.

A od svého vstupu do Sdružení bývalých československých politických vězňů v exilu jsem si byl vědom toho, že nejen na mě, ale na nás všech bývalých čl. politických vězňů a na našich rodinách byl terorem a právní zvláštností komunistického gangu spáchán nejhrubší a tomuto gangu odpovídající zločin.

Tímto zločinem jsme byli oloupeni o velkou část svých životů, která se nedá ničím nahradit, protože pobyt v komunistických věznicích v Praze na Pankráci, v Plzni na Borech, Na mírově, V Ilavě, V Loepoldově a v koncentračních táborech na Jáchymovsku, Slavkovsku a Příbramsku a stovkách dalších jim podobných **nebyl životem, ale pouhou vegetací.**

Americký právník Ota Ulč ve své práci "Politics in Czechoslovakia" (San Francisko 1974, str. 85) a v časopisu Reportér č. 30/1968) uvádí, že v padesátých letech bylo v Československu celkem 422 táborů a věznic. Z toho jen na Jáchymovsku a Slavkovsku, jak ve své knize "Zpráva o organizovaném násilí" na str. 234 a 235 Vilém Heil uvádí, byly 23 koncentrační tábory a to: kromě ústředního tábora ve Vikmanově existovaly v roce 1951 další "lágry" čili koncentráky: Rovnost I., Rovnost II, Mariánská - důl Adam, Mariánská - důl Eva, Svatopluk, Prokop a Ležnice (tři poslední v Horním Slavkově), Bratrství, Eliáš, Vladimír, Svornost, Krásno, Barbora, Nikolaj, Dolní Žďár I a Dolní Žďár II., Josefka, Jiřina, Eduard, Horní Jiřetín, Smolná-Pichlberg a Dolní Jiřetín. A v téže době se počaly budovat první koncentráky v Příbrami.

Komunistickým gangsterům - jejichž organizace, Komunistická strana Československa, byla sice pozdě, velmi pozdě prohlášena v §2/2 zákona č. 198/1993 Sb. ze dne 9. července 1993 za **organizaci zločinnou**, z čehož nutně plyne, že všichni její členové byli - větší či menší - zločinci - nestačilo ale zničení velké části našich životů. Všem nám bylo také vysloveno propadnutí našeho majetku ve prospěch státu, t.j. ve skutečnosti ve prospěch státu ovládajícího komunistického gangu, který si svou absolutní gangsterskou moc nechal dokonce zakotvit v ústavě.

Kromě toho bylo podle věrohodných pramenů popraveno, ubito při výsleších při pokusech o útěk, nebo zahynulo v uranových dolech, ve věznicích a táborech více než 8.000, podle jiných pramenů více než 15.000 nevinných lidí. Kolik jich bylo skutečně, nebude asi zjištěno nikdy.

A kromě toho mi - jako všem ostatním poctivým bývalým československým politickým vězňům - byla jasná skutečně gigantická materiální i morální škoda, spáchaná komunistickým zločinným gangem na celém českém národě, kterou budou odstraňovat celé generace.

Bylo mi proto také zcela jasné, že je povinností Sdružení bývalých československých politických vězňů informovat světovou demokratickou veřejnost o pravé podstatě komunismu a zejména jeho odnoži v Československu. V zastoupení Sdružení a vždy se souhlasem jeho statutárních orgánů jsem proto zkoncipoval a napsal dopisy americké vládě, americkému prezidentovi a jiným institucím

o tom, jaké poměry v Československé republice v době vlády komunistického gangu panovaly. Na všechny tyto naše akce jsme dostali odpověď, i odpovědi amerického prezidenta, který ke svému dopisu a podpisu připojil české “S Bohem”.

Věřil jsem - jako my všichni - že vláda teroru a právní zvrůle v naší vlasti jednou skončí a že se z ní znovu stane právní a demokratický stát, jako byla naše první, tak zvaná Masarykova republika. Byla to ovšem víra, podložená jen touhou a přáním, která si neuvědomila, že držitelé teroristické moci v republice se této moci nebudou ochotni bez nutnosti a příslušného tlaku vzdát, ale naopak že učiní všechno pro to, aby jejich moc, i když sice již ne absolutně, ale přesto do možného maxima a proto téměř stejně zůstala zachována.

Naivně jsme si představovali, že po skončení komunistického teroru nastanou poměry, obdobné poměrům po skončení první světové války v roce 1918 a že se podle Komenského “Po skončení vichřic a hněvů vláda věcí Tvých vrátí opět v ruce Tvé, ó lide český”.

Neuvědomil jsem si - jako všichni ostatní - že více než čtyřicetiletí usurpátoři veškeré moci ve státě, moci zákonodárné, výkonné i soudní, měli všechny možnosti a dostatek času k tomu, aby se své absolutní moci formálně sice vzdali a pro oklamání veřejnosti ji dokonce sami odstranili z ústavy, ale tuto moc si zachovali v každé její formě a v celé republice, ve všech jejích orgánech, v parlamentě, vládě, ministerstvech, soudech a všech úřadech **do možného maxima**.

Podářilo se jim to naprosto a dokonale pomocí rafinovaného a dlouho připravovaného vynálezu, tak zvané “Sametové revoluce”, jejímž hlavním znakem bylo, že **žádnou revolucí nebyla**, jak se z dalšího každý s jen poněkud normálním úsudkem může dále přesvědčit.

Mé osobě jako právníkovi jsou známy dvě definice revoluce a to:

Podle české definice: REVOLUCE je mimoústavní změna politické moci ve státě.

Každý, kdo se nikoli o politiku všeobecně, ale jen dění u nás doma zajímá, jistě ví, že po “Sametové revoluci” se předsedou Federálního shromáždění České a Slovenské federativní republiky a **tedy držitelem nejvyšší politické moci** stal Alexandr Dubček, v Sovětském svazu od dětství vyrostlý, v komunismu vychovaný a politicky dokonale vyškolený komunista, který sám o sobě prohlašoval, že komunistou byl, je a do konce života zůstane. Znal proto také Leninovo heslo “krok vzad, dva kroky vpřed”, které se k prospěchu komunistů a k jejich ochraně po dobu své politické působnosti po “sametové revoluci” snažil trvale uplatňovat.

Zcela jednoznačně to prokázal tím, že prohlásil, že t.zv. zákon o lustracích, jen opravdu nepatrně se dotýkající jen malé části komunistických usurpátorů moci **nepodepíše**.

A také tento zákon nepodepsal. Podepsal jej jeho náměstek.

Tím, že po “sametové revoluci” - stejně jako před ní - nejvyšší politickou moc v republice měl v rukou komunista, je prokázáno, že z tohoto hlediska se žádná, a to ani “**sametová**” **revoluce nekonala**.

A stejně každý, kdo se jen trochu o politické vedení republiky u nás zajímá, ví, že po komunistickém předsedovi Federální vlády Adamcovi se stal jejím předsedou opět přesvědčený a profesionální komunista Dr. Marián Čalfa.

Zůstala tedy **nejvyšší výkonná** moc, moc vládní, ve státě po “sametové revoluci” - stejně jako před ní - v rukou komunisty, a proto ani z tohoto hlediska se žádná - a to ani “**sametová**” - **revoluce nekonala**.

A zůstává nám tedy ještě nutnost posoudit poměry v třetí moci ve státě, t.j. v moci soudní po “sametové revoluci” a před ní.

Obecně je známo, že v době komunistického teroru se soudcem a zejména předsedou soudu, nebo senátu mohl stát z vůle držitelů veškeré moci ve státě opět jen komunist, vyjímečně snad jen jejich souputník, nebo sympatisant.

Známo je také, že téměř všichni komunističtí předsedové soudů a soudních senátů pochopili, že jsou v nových, třeba dočasně stále ještě "sametových" poměrech ve svých soudních funkcích trvale neudržitelni. Proto ze svých míst dobrovolně odešli a otevřeli si velmi výnosné advokátní kanceláře.

U soudů zbyli jen mladší soudci a soudkyně, avšak stejně do svých funkcí dosazení ještě autoritativními komunistickými mocivládcí - co je podstatně horší - své právnické vědomosti získali na prokomunisticky vedených vysokých školách, které jim nutně indoktrinovaly smysl jejich právnické činnosti, který v žádném případě nebyl demokratický. Z těchto nižších soudních kádrů se po odchodu komunistických předsedů soudů a senátů stali jejich nástupci, kteří - a to opravdu bohužel - se v jejich převážné části nedokázali od své komunistické, nebo lépe nyní prokomunistické indoktrinace dosud oprostit, o čemž svědčí již veliká řada rozsudků, **nedbajících** mezinárodně-právních a i pro Českou a Slovenskou federativní republiku i pro její právní nástupkyni Českou republiku závazných a podle čl. 10. Ústavy České republiky **nad zákonem stojících právních norem**.

Až na nepatrné výjimky skutečných soudců a demokratů, soudících nejen podle některých, komunistům příznivých zákonů, ale podle všech na věc se vztahujících a to i mezinárodních právních norem, ale také - jak je jejich povinností - podle "svého nejlepšího vědomí a svědomí", z nichž některé sám znám.

Poměry v soudnictví jako třetí státní moci se proto také po "sametové" revoluci nijak výrazně proti poměrům před ní nezměnily a tedy ani v soudnictví k žádné skutečné, ani "sametové" revoluci nedošlo.

A tedy jestliže se v moci zákonodárné, v moci výkonné i v moci soudní žádná mimoústavní změna politické moci nekonala, nekonala se ani **žádná revoluce vůbec**.

Podle německé definice: "Revolution ist die rasche und gewaltsame Veränderung des Bestehendes."(Bertelsmann UNIVERSAL LEXIKON, Ausgabe 1990, Seite 749)

Česky: "Revoluce je rychlá a násilná změna stávajícího."
(Bertelsmann UNIVERSAL LEXIKON, vydání 1990, strana 749)

Nikdo, kdo již v mimodětském věku a tedy schopný chápání politických skutečností žil na konci roku 1989 a na počátku roku 1990 v České a Slovenské federativní republice se nepamatuje, že by v ní bylo došlo k nějaké "rychlé a násilné změně stávajícího politického stavu".

K žádné takové změně nedošlo.

O tom svědčí skutečnost, že **pan Václav Havel**, jednající spolu s pány Sašou Vondrou, Jiřím Křížanem a Dr. Pithartem v pověření Koordinačního centra Občanského fóra dne 5. prosince 1989 s tehdejší komunistickým předsedou vlády Adamcem o demisi jeho a jeho vlády, nabízel tomuto komunistovi za jeho demise ještě povýšení. Nabízel mu totiž úřad prezidenta republiky, t.j. nejvyšší její úřad.

To jistě nikdo za "rychlou a násilnou změnu" tehdejších politických poměrů v České a Slovenské federativní republice považovat nebude, čímž je prokázáno, že ani podle německé definice se žádná a to ani "sametová" revoluce **nekonala**.

Důsledek tohoto "nekonání se revoluce" se brzy a to velmi výrazně prokázal.

Vrchní vedení komunistické strany sice t.zv. sametovou revoluci připravilo dávno před jejím

vyhlášením, avšak řadoví komunisté a mezi nimi jistě i řada jejich poslanců nevěděli, co se s nimi a vůbec bude dít a proto byli na počátku roku 1990 stále ještě nejistí a proto opatrní.

Jen tak je možno najít vysvětlení, že již 23. dubna 1990 byl tehdejšími velmi složitým parlamentním systémem, t.j. sněmovnou lidu i sněmovnou národů schválen, přijat a vyhlášen zákon č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci.

Tento zákon, i přes jeho některé, tehdy však omluvitelné nedostatky je opravdu možno považovat za hodný demokratického a právního státu. Svědčí o tom jeho preambule, označená v jeho prvním oddílu jako **Účel zákona**, která doslovně zní:

Účel zákona

§ 1

Účelem zákona je zrušit odsuzující soudní rozhodnutí za činy, které v rozporu s principy demokratické společnosti respektující občanská politická práva a svobody, zaručené ústavou a vyjádřené v mezinárodních dokumentech a mezinárodních právních normách zákon označoval za trestné, umožnit rychlé přezkoumání případů osob protiprávně odsouzených v důsledku poručování zákonnosti na úseku trestního řízení, odstranit nepřiměřené tvrdosti v používání represe, zabezpečit neprávem odsouzeným osobám společenskou rehabilitaci a přiměřené odškodnění a umožnit ze zjištěných nezákonností vyvodit důsledky proti osobám, které platné zákony vědomě nebo hrubě porušovaly.

Činy, které směřovaly k uplatnění práv a svobod občanů zaručených ústavou a vyhlášených ve Všeobecné deklaraci lidských práv a v navazujících mezinárodních paktech o občanských a politických právech, pokud směřovaly k prosazení takových práv nenásilnou cestou, byly československými trestními zákony prohlášeny za trestné v rozporu s mezinárodním právem a mezinárodnímu právu odporovalo také jejich trestní stíhání a trestání.

Toto prohlášení účelu zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci svědčí o tehdy zcela jasném přesvědčení i rozhodnutí poslanců tehdy federálního parlamentu České a Slovenské federativní republiky učinit z ní znovu právní a demokratický stát, jako byla první Československá republika.

Takové, opravdu jednoznačné, demokratické a právně-státní prohlášení účelu zákona žádný z velmi mnoha potom vydaných zákonů již neměl.

Komunisté, a to všichni a každý jednotlivý člen jejich strany brzy pochopili, že z tak zvané "sametové revoluce" jim žádné nebezpečí nehrozí.

Zkonsolidovali proto znovu své řady, svou politiku a taktiku k dokonalému zajištění jejich zájmů. Mohli to udělat snadno, protože jim zůstal zcela neporušený a "sametovou revolucí" nedotčený organizační aparát se všemi jejich okresními a krajskými sekretariáty, osobně i věcně všemi moderními prostředky dokonale vybavenými - a co hlavního - disponující neomezenými finančními prostředky. O těch dodnes nikdo neví, zda to bylo 20, nebo 200 miliard korun a také dodnes nikdo neví, jaké finanční prostředky a majetek KSČ tehdy měla a i dnes má její právní nástupkyně KSČM v zahraničí.

K tomu jen malou poznámku: Před řadou roků se ve Švýcarsku a to jistě jen náhodou dostalo na veřejnost, že jeden švýcarský advokát zastupoval ve Švýcarsku jednu vídeňskou akciovou společnost, o které se provalilo, že je majetkem Komunistické strany Československa. Advokát se potom zastupování této akciové společnosti vzdal. Dodnes ovšem - kromě pár nejvyšších a třeba i údajně "bývalých" komunistů - nikdo neví, kolik desítek, nebo stovek takových akciových nebo jiných společností a jaký jiný majetek bývalá KSČ a dnes KSČM v cizině měla a má dosud a kdo s ním disponuje.

Zákon č. 119/1990 Sb. zrušil všechny rozsudky, vynesené podle v něm uvedených (případně i neuvedených) zrušených paragrafů komunistického trestního zákona komunistickými soudy. Zákon

sám **zrušil rozsudky celé**, i s jejich výroky o propadnutí majetku odsouzených i všechna další rozhodnutí v téže trestní věci na ně navazující **k datu jejich vydání**.

Nemůže být jistě žádného právního sporu o tom, že zrušením rozsudků k datu jejich vydání se tyto rozsudky staly nulitní a tedy právně neexistující celé, i s výroky o propadnutí majetku.

Provedení tohoto zákonného ustanovení muselo nutně vést k návratu dříve protiprávně zabaveného majetku jeho zákonným vlastníkům. **To by však znamenalo postih desetitisíců kupců tohoto protiprávně jeho vlastníkům odňatého a tedy kradeného majetku, převážně komunistů a jejich přátel.**

A k tomu nesmělo za žádnou cenu dojít!

Zrušení rozsudků - ke kterým z důvodů justičních omylů dochází sporadicky i v každém demokratickém a právním státě - má vždycky jen jeden a jediný účel: **Návrat v právní stav, platný před vydáním zrušeného rozsudku.**

Žádný jiný účel zrušení rozsudku nikde na světě dosud nemělo, nemá a jistě dokud lidé budou logicky myslet mít nebude.

A tedy bezvýhradně zrušení **celých** rozsudků a tedy i jejich výroků o propadnutí majetku odsouzených k datu vydání těchto rozsudků mohlo mít a proto mělo **jen jediný účel**: návrat v právní stav, platný před vydáním zrušených rozsudků.

Bezvýhradně zrušení zabavovacích rozsudků přímo zákonem č. 119/1990 Sb, a kromě toho ještě na tomto zákoně spočívajícími soudními usneseními, které dostal každý z postižených, nastal tedy bez jakékoli pochyby právní stav, že majetek uvedený ve zrušených rozsudcích státu **nikdy nepropadl, vlastníci tohoto majetku jeho vlastníky právně nikdy být nepřestali a jsou proto právními vlastníky tohoto majetku i dnes!**

Žádný jiný účel a proto ani důsledek bezvýhradně zrušení zabavovacích rozsudků nemá a v **žádném právním státě nikdy mít nebude.**

Ze zcela jasného, jednoznačného a nepochybného ustanovení zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci je zřejmé, že odnětí majetku postiženým **bylo protiprávní**.

A protiprávní odnětí majetku se v každém právním státě **nazývá krádeží**.

A Krádeže se proto dopusti každý, ať fyzická, nebo právnická osoba a tedy i stát, který je také právnická osoba a žalovatelny, **jestliže protiprávně někomu jeho majetek odejme.**

A proto veškerý majetek, který komunistický stát a jeho právní teror desetitisícům nevinných postižených **protiprávně odejmul, je majetek ukradený** a jeho kupci jsou bez jakékoli pochyby **kupci ukradeného majetku.**

Žádný jiný právní výklad v žádném demokratickém a právním státě **možný není.**

Zákon č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci byl Česko a Slovenské federativní republiky a je nyní i v České republice **platným zákonem.**

Proto nejen všichni občané, ale v první řadě druhé dva orgány státní moci, vláda a soudy, mají povinnost tento zákon respektovat.

Avšak nejen to. Vláda státu jako výkonný orgán státní moci má povinnost **tento zákon provést** a soudy mají povinnost **podle tohoto zákona soudit** - oboje ovšem **za předpokladu, že jde o demokratický a právní stát.**

Bohužel, trpka a pro desetitisíce postižených velmi trpka skutečnost však prokázala, že "posameťová" vláda České a Slovenské federativní republiky s jejím předsedou, ortodoxním komunistou Dr. Mariánem Čalfou nejen že zákon č. 119/1990 Sb, nerespektovala, ale naopak s veškerou svou mocí se proti němu postavila a udělala opravdu všechno možné, co bylo v její moci, aby právní stav vlastníků majetku, jehož zabavení bylo zákonem č. 119/1990 Sb. **zrušeno, nedošel k svému uplatnění,**

t.j. aby tento majetek jeho vlastníkům nebyl vrácen i do jejich držby, přesto, že jeho zabavení bylo zrušeno.

Otázka zní proč?

Odpověď dávají průpovědky mé babičky: **Svůj k svému a vrána vráně oči nevyklove.**

Odpověď tedy zní:

Protože posametový předseda vlády komunista Dr. Čalfa - a nejen on sám - nemohli připustit, aby kupci ukradeného majetku, kteří věděli, že jde o konfiskáty a tedy, jak nyní zákon č. 119/1990 Sb. prokázal o majetek neoprávněně odňatý a tedy ukradený, **museli** tento jimi koupený ukradený majetek jeho vlastníkům vrátit, protože jde z převážné části o jejich soudruhy - komunisty a jejich přátele.

A k tomuto návratu ukradeného majetku jeho vlastníkům - jak by se stalo v každém právním státě - podle přesvědčení stále na všech rozhodujících místech zůstavších komunistických mocipánů **nesmělo za žádnou cenu dojít.**

Proto postkomunistická vláda komunisty Čalty vypracovala s největším urychlením návrh t.zv. zákona o mimosoudních rehabilitacích, předložila jej federálnímu shromáždění k projednání a schválení a současně rozpoutala rozsáhlou ovlivňovací kampaň, již ovlivnila poslance Sněmovny lidu i Sněmovny národů tak, že tento nedemokratický a všechny příslušné vlastní i platné mezinárodní právní normy porušující zákon byl oběma sněmovnami dne 21. února 1991 jako zákon o mimosoudních rehabilitacích přijat a pod č. 87/1991 Sb. vyhlášen.

Ovlivňování celé veřejnosti i poslanců spočívalo v tom, že tehdejší ministr financí federální vlády Klaus a ministr hospodářství Dlouhý soustavně a velmi hlasitě prohlašovali, že vrácení ukradeného majetku jeho vlastníkům **je neproveditelné** a bylo by pro republiku úplně katastrofální, protože by to znamenalo obrovské daňové zatížení všeho obyvatelstva a proto pro stát neúnosné.

Četl jsem tehdy v denním tisku, že by to prý stálo stát 60 miliard korun, později to bylo redukováno na 10 miliard korun, což byl ale v každém případě právní nesmysl. Je totiž obecně známo, že v každém jen poněkud právním státě světa se kupcům kradeného majetku tento, jakmile se zjistí, bez náhrady odebere a vrátí jeho vlastníkům.

A přirozeně žádný, jen poněkud si své povinnosti vědomý poslanec, který neměl žádnou možnost správnost těchto tvrzení přezkoumat a proto jim věřil, nechtěl národ a stát takovými neúnosnými břemeny zatěžovat a proto většina z nich hlasovala pro přijetí tohoto zákona.

Převážná část postižených, jimž byl jejich majetek protiprávně odňat a tedy ukraden, při vydání zákona č. 87/1991 Sb. o mimosoudních rehabilitacích žila tehdy a žije i dnes mimo hranice České republiky.

Tehdejší federální vláda "upravila" proto návrh tohoto zákona tak, že všechny postižené rozdělila do dvou skupin:

První skupinu tvoří občané republiky, mající v ní t.zv. "trvalé obydlí". Této skupině, která tvoří minoritu postižených, za určitých dalších modalit právo na vrácení jejich majetku přiznala.

Druhou skupinu tvoří občané republiky, kteří v ní trvale nebydlí a osoby, které nejsou občany republiky - i když jimi při ukradení jejich majetku byli. Této druhé skupině osob zákon č. 87/1991 Sb. právo na vrácení komunistickým terorem a právní zvlí jím ukradeného majetku upírá.

Tím sice tento zákon, dělicí lidi do dvou skupin, z nichž jednu preferuje a druhou diskriminuje, porušuje vědomě nejen vlastní ústavní zákony o rovnosti lidí před zákonem, ale i bez **výjimky** všechny mezinárodně právní dohody a normy, týkající se lidských práv a základních svobod, vydané, nebo uzavřené od roku 1945.

To však bylo a je tehdejší i nynějším postkomunistickým mocipánům zcela lhostejné.

Hlavní je, že účelu bylo dosaženo. Komunistickým terorem a právní zvlí ukradeným **nebyl**

jejich majetek vrácen, protože nesplnili vědomě do zákona dané **nesplnitelné a diskriminační podmínky** a proto jim ukradený majetek zůstane v rukou jeho kupců, komunistů a jejich přátel.

Sláva, povedlo se! Macht ist recht, aber Recht ist keine Macht! - Moc je právo, ale právo není žádná moc! Je-li tato skutečnost srovnatelná s pojmem právního a demokratického státu, zjevně nikoho z nynějších mocipánů v České republice nezajímá.

Tímto zákonem, jehož návrh předložila parlamentu a demagogickými prohlášeními a tvrzeními dokázala schválit postkomunistická vláda komunisty Čalfy již po tak zv. "sametové revoluci" čili již po údajném návratu k právnímu státu se však stalo ještě něco **podstatně horšího**.

Ve všech argumentech proti vrácení ukradeného majetku jeho vlastníkům se tvrdí, že jeho kupci jej koupili **za tehdy platné ceny a za tehdy právních podmínek od státu**.

Tímto všeobecným tvrzením, které bezvýhradně převzaly i soudy České republiky a odůvodňují jimi své rozsudky, se ve skutečnosti neděje nic jiného, než **že vláda České republiky, její úřady a orgány a bez mě známé výjimky i všechny soudy uznávají komunistický teror a právní zvlí, které desetitisícům nevinných lidí ukradly jejich majetek, za legální i nyní, a tedy tento teror a právní komunistického - a podle zákona č. 198/1993 Sb. zločineckého gangu - právně legalizují!**

Neslýchané, neuvěřitelné, ale bohužel, naprostá pravda.

Světové sdružení bývalých československých politických vězňů i já jako jeho předseda bojujeme všemi legálními prostředky, které nám zákony dávají, proti tomuto diskriminačnímu a lidská práva a základní svobody nejhrubším způsobem porušujícímu zákonu.

Jeho neslučitelnost s pojmem právního a demokratického státu jsme nesčetněkrát jeho právním rozbořem prokazovali všem špičkovým státním a politickým činitelům bývalé České a Slovenské federální republiky a jejímu prezidentu i dnešním představitelům České republiky, avšak dosud bez jakékoli pozitivní reakce.

Vypracoval jsem a předložil Generálnímu prokurátoru České republiky dne 10. října 1992 jménem Světového sdružení bývalých československých politických vězňů a dalších 24 největších krajských spolků z celého světa, mezi nimi i Československé národní rady Americké, Ústředí světového sokolstva v zahraničí, Československého sdružení v Kanadě, Konfederace politických vězňů Československa a mnohých jiných organizací a spolků z celého světa 26-stránkový a naprosto dokumentovaný rozbor zákona č. 87/1991 Sb., ve kterém jsem nevyvratitelně příslušnými dokumenty prokázal jeho porušování nejen vlastních ústavních norem České republiky, ale i všech mezinárodních Konvencí, dohod a právních norem, týkajících se lidských práv a základních svobod.

Tento rozbor jsem předložil Generálnímu prokurátoru České republiky jako podnět k podání návrhu Ústavnímu soudu na změnu, nebo zrušení zákona č. 87/1991 Sb. o mimosoudních rehabilitacích. Dodatečně se k tomuto podnětu připojily další spolky z celého světa.

Vzhledem k nové zákonné úpravě působnosti Ústavního soudu předložila Generální prokuratura České republiky tento náš podnět k novelizaci zákona č. 87/1991 Sb. Ústavně-právnímu výboru České republiky.

V této věci jsem již velmi mnohokrát informoval Generální sekretariát Evropské rady, Komisi pro lidská práva Evropské rady, Radu ministrů Evropské rady i Evropský parlament ve Strassburku o tom, že zákon č. 87/1991 Sb. vědomě a hrubě porušuje ustanovení Konvence k ochraně Lidských práv a základních svobod, uzavřené v Římě dne 4. listopadu 1950 a jejich 10ti dodatkových protokolů, kterou se Česká republika jako člen Evropské rady zavázala dodržovat. Jednání s Evropskou radou ve Strassburku v této věci pokračuje.

O porušování lidských práv a základních svobod Českou republikou a její nerespektování a porušování Konvencí, dohod a mezinárodních právních norem o lidských právech a základních svobodách byla informována Brettonwoodská dohoda, Světová banka, ministerstvo zahraničí USA

a někteří senátoři, kanadská vláda a v nejbližší době se připravuje podání Evropskému společenství v Bruslu.

Celé toto naše úsilí a podnikání směřuje jen k tomu, aby se již konečně z naší vlasti, České republiky, stal opravdu demokratický a právní stát, respektující práva všech lidí stejně na jejich lidská práva a základní svobody, dodržující mezinárodní konvence a dohody o lidských právech, nikoho nepreferující a nediskriminující, jehož soudy budou odpovídat čl. 6 Konvence k ochraně lidských práv a základních svobod a jejichž soudci budou nepodjatě soudit podle všech na věc se vztahujících zákonů, t.j. i mezinárodních právních norem, stojících nad vlastními zákony a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.

Věřím, že se nám to s pomocí stejně smýšlejících lidí z celého světa podaří a že konečně každý člověk bude v České republice žít s pocitem právní jistoty, jak tomu bylo v naší první Československé republice a že i neobčané České republiky budou v ní mít stejná práva, jako mají občané České republiky ve všech právních a demokratických státech světa.

*“To je právě neštěstím králů,
že nechtějí slyšet pravdu.”*

(J. Jacoby, 1848)

COMMISSION EUROPEENNE
DES
DROITS DE L'HOMME

CONSEIL DE L'EUROPE
STRASBOURG
HR-WS/id

EUROPEAN COMMISSION
OF
HUMAN RIGHTS

COUNCIL OF EUROPE
STRASBOURG
9. Juli 1992

Sehr geehrter Herr Dr. Andel!

In Beantwortung Ihres Schreibens vom 25. Juni 1992 teile ich Ihnen mit, dass die Tschechoslowakei als einziger Mitgliedstaat des Europarates sämtliche 10 Zusatzprotokolle zur Europäischen Menschenrechtskonvention, also auch das 1. Zusatzprotokoll, ratifiziert hat. Die Tschechoslowakei hat ferner Erklärungen gemäss Art. 25 (Anerkennung der Zuständigkeit der Kommission) zur Prüfung von Individualbeschwerden) und Art. 46 (Anerkennung der Zuständigkeit des Gerichtshofs) abgegeben.

Hochachtungsvoll

Der Sekretär der Europäischen
Menschenrechtskommission

W. Strasser
Dr. W. Strasser

Herrn
Dr. Jaroslav Andel
Verenawag 14
CH 4500 SOLOTHURN

Český překlad

Vážený pane Dr. Anděle!

V odpovědi Vašeho dopisu z 25. června 1992 Vám sděluji, že Československo jako jediný členský stát Evropské rady ratifikovalo všech 10 dodatkových protokolů k Evropské konvenci lidských práv, tedy také 1. dodatkový protokol. Československo vydalo dále prohlášení podle čl. 25 /uznání příslušnosti Komise k přezkoušení individuálních stížností/ a čl. 46 /uznání příslušnosti Soudního dvora/.

V dokonalé úctě

Sekretář Evropské komise pro
lidská práva
V pověření:

Dr. W. Strasser v.r.

/Překlad Dr. Anděl/

Adresse postale:
CONSEIL DE L'EUROPE
Boite postale 431 B*
67008 Strasbourg Cedex
FRANCE

Téléphone:
88 41 20 18

Télex:
EUR 870 843 F

Télécopie:
88 41 27 82

Všem postiženým kdekoli na světě, jimž byl jejich poctivě nabytý majetek komunistickým terorem a právní zvlí "zabaven", odebrán a dosud nevrácen.

Týká se: zákona č. 87/1991 Sb. z 21. února 1991 o mimosoudních rehabilitacích a zákona č. 229/1991 Sb. o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku.

Nesporné v každém právním a demokratickém státě světa je, že zákonná ochrana poctivě nabytého majetku patří mezi základní lidská práva a svobody všech osob, jichž majetek se v tomto státě nachází, bez ohledu na to, kde žijí a zda jsou občany tohoto státu.

Nesporné je dále, že tato zákonná ochrana poctivě nabytého majetku je zajištěna ustanoveními mnohých mezinárodních dohod a právních norem, které většina států světa přijala, podepsala a ratifikovala a které proto na základě tisíce let starého a platného pravidla "Pacta sunt servanda" - smlouvy musejí být dodržovány -, což jest základní zásada mezinárodního práva, vytvořená z římského práva, **také tyto státy dodržují.**

Nesporné je také, že i Česká a Slovenská federativní republika a její právní předchůdkyně Československá republika, nebo Československá socialistická republika takové mezinárodní dohody a právní normy, zajišťující základní lidská práva a svobody a mezi nimi i zákonnou ochranu poctivě nabytého majetku přijaly, podepsaly a ratifikovaly, čímž se v Československu staly platnými zákony.

Nesporné a obecně známé také je, že komunistický teror, hrůzovláda a právní zvlí, trávající v Československu od 25. února 1948 do 17. listopadu 1989 tyto jím přijaté mezinárodní dohody a právní normy nerespektovala a nedodržovala, ale naopak, přesto, že mezinárodní právní normy jsou nadřazeny vlastním zákonům státu, tyto **nejhrubším způsobem porušovala a majetek mnoha desetitisíců občanů, i bývalých a jiných osob, požívající v každém právním státě světa zákonné ochrany, zcela protiprávně zabrala, zabavila a jeho právním a zákonným vlastníkům odebrala.**

Nesporně také v každém právním státě platí zásada, že "kdo s cizím majetkem jedná jako s vlastním, **dopouští se krádeže**". Je přitom právně zcela nerozhodné, zda takto jedná jednotlivec, skupina jednotlivců, právnická osoba, nebo **dokonce i stát. Takové jednání je vždycky krádeží.**

Nesporná je také skutečnost, že tento **bezprávním a nedemokratickým** komunistickým státem, zvaným Československá socialistická republika a později Česká a Slovenská federativní republika, **ukradený majetek** tento stát jím preferovaným

osobám za zlomek skutečné ceny “prodal”. Přitom všichni kupci tohoto majetku věděli, že kupují t.zv. “konfiskáty”, **tedy majetek podle všech mezinárodních právních norem jeho vlastníkům protiprávně odejmutý a tedy kradený.**

Nesporné

je také v každém právním státě, že kupci kradeného majetku, pokud se tento zjistí, **se tento majetek bez náhrady odebere a vrátí jeho zákonnému vlastníkovi.** Přitom je třeba poznamenat a vzít na vědomí, že kdyby dosud trvajících Česká a Slovenská federativní republika, která se po 17. 11. 1989 prohlásila znovu právním a demokratickým státem a byla proto přijata za 25. člena Evropské rady, byla tuto na celém světě platnou právní zásadu jako znovu právní stát uplatnila, kupcům kradeného majetku tento bezplatně odebrala a vrátila jej jeho zákonným - a podle § 1 zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci nyní i právním - vlastníkům, byli by kupci tohoto kradeného majetku neutrpěli žádnou škodu a tedy ani žádnou křivdu.

Nepatrné částky, které tito kupci státu za tento jím ukradený majetek zaplatili, si jeho několik desetiletí trvajícím bezplatným užíváním již dávno “odužívali” nebo “odbydleli”.

Bohužel, Česká a Slovenská federativní republika tuto svou povinnost jako údajně již opět právní stát **vědomě a úmyslně nesplnila.**

Vydáním zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci byly sice zabavovací rozsudky jako nezákonné zrušeny k datu jejich vydání, avšak pro ochranu kupců státem ukradeného majetku byl vydán zákon č. 87/1991 Sb. o mimosoudních rehabilitacích a k vrácení nezákonně zabaveného majetku jeho zákonným a právním vlastníkům nedošlo.

Zákonem č. 87/1991 Sb z 21. února 1991 o **mimosoudních rehabilitacích** neudělala - údajně již demokratická a právní - Česká a Slovenská federativní republika **nic jiného, než že znovu legalizovala komunistický teror, násilí a právní zvlí, legalizovala krádeže majetku nevinných lidí, občanů, i bývalých a jiných osob a poskytla kupcům tohoto kradeného majetku zákonnou ochranu jejich “koupě”** - správně poskytla právní ochranu koupi kradeného majetku, což nemá obdoby v žádném státě světa.

Tím parlament České a Slovenské federativní republiky i její vláda zcela jednoznačně prokázaly, že

a) tato republika nebyla - a pokud ještě trvá není - **ani právní, ani demokratický stát**, za jaký se prohlásila a světu falešně vydávala a

b) že stará komunistická klika, která se pod tlakem změn v ostatních komunistických státech rozhodla **vzdát se své absolutní moci**, si zákonodárnou, vládní i soudní moc **dokázala zachovat a udržet do možného maxima a tedy v rozhodující míře.**

Vysvětlitelné je to jen tím, že se po 17. 11. 1989 v České a Slovenské federativní republice **žádná revoluce a to ani “sametová” revoluce nekonala.**

Dokázáno je to tím, že podle jedné definice

“revoluce je mimoústavní změna politické a vládní moci”.

Podle jiné, německé definice

“Revolution ist die rasche und gewaltsame Veränderung des Bestehenden” - česky: **“revoluce je rychlá a násilná změna stávajícího”**.

Známo je obecně a každému, že nejvyšší politickou mocí ve státě je funkce předsedy parlamentu, v daném případě funkce předsedy federálního shromáždění.

A známo je také, že držitelem této nejvyšší politické moci v České a Slovenské federativní republice se po tak zvané “sametové” revoluci stal Alexander Dubček, od ranného dětství v sovětském svazu vyrostlý, vychovaný a politický vyškolený orthodoxní komunista, který byl v roce 1968 prvním tajemníkem ústředního výboru komunistické strany Československa a tedy držitelem veškeré moci v Československé republice stejně, jako před ním jeho komunističtí soudruzi Gottwald, Zápotocký a Novotný.

Tím je snad každému jasné, že k žádné **skutečné a úplné** změně politické moci v ČSFR nedošlo.

A je také obecně známé, že předsedou federální vlády, tedy držitelem **nejvyšší funkce výkoné moci v ČSFR** se stal Dr. Marián Čalfa, před tím držitel vysokého úřadu v poslední plně komunistické vládě ministerského předsedy komunisty Adamce.

Byl tedy pan Dr. Čalfa, stejně orthodoxní komunista jako soudruh Dubček, po tak zvané “sametové revoluci” za své zásluhy vykonané v komunistickém teroru a v jeho prospěch, ještě povýšen.

Tohle jistě také nikdo na světě **za změnu výkonné moci v České a Slovenské federativní republice považovat nebude**.

A že se také v ČSFR **žádná “rychlá a násilná změna stávajícího”** nekonala, je také **obecně známé**.

Nebyla tedy splněna **žádná z obou definic revoluce**.

Touto skutečností je proto nevyvratitelně prokázáno, že se v České a Slovenské federativní republice ani dne 17. 11. 1989, ani po něm **žádná a tedy ani “sametová” revoluce nekonala**.

Konal se jen **puč**, provedením zcela obdobný puči v roce 1968, přesto ale změněným politickým poměrům odpovídaje ve svých cílech proklamováním demokracie, práva a základních lidských svobod **odlišný**.

Alexandr Dubček, jehož odpůrci v roce 1968 měli podporu rudé armády a tehdy ještě mezinárodně-politicky všemocného Sovětského svazu, nemohl proti takové moci tehdy mít úspěch.

Protože ale - jak je pravdivě a výstižně uvedeno na každé titulní straně časopisu **NECENSUROVANÉ NOVINY**,

“Komunista zůstane komunistou, i kdyby trakaře padaly”,

byl Alexandr Dubček v roce 1989 a po něm tehdejšímu vedení KSČ, nebo KSM nejen přijatelný, ale pro splnění jejich cílů, t.j. zachování politické a vládní moci do možného maxima dokonce vítaný. A o panu Čalfovi pro splnění těchto cílů jako orthodoxnímu a trvalému komunistovi nebylo jistě žádných pochybností.

Tím ovšem netvrdím, že po 17. listopadu 1989 nedošlo v ČSFR k žádným pozitivním změnám ve prospěch občanů - nekomunistů.

Naopak, každý ví, že došlo a to dokonce k velmi podstatným změnám ve prospěch občanů a jejich občanských práv a základních svobod:

Všichni občané mohli dostat bez kádrování cestovní pas,

všichni občané mohli bez kádrování jezdit do ciziny, byla dokonce po přijetí ČSFR za 25. členu Evropské rady zrušena i visová povinnost do většiny Evropských států,

byla zrušena diskriminace dětí při přijímání do škol,

byla zrušena diskriminace občanů při přijímání do veřejných služeb a dokonce i k policii,
byla zavedena svoboda živnostenského podnikání a svoboda advokacie a jistě i jiné další změny
ve smyslu uplatnění lidských práv a základních svobod.

AVŠAK POZOR!

Tím vším se komunistům a jejich přátelům - odpovědným za teror, hrůzovládu a právní zvůli od 25. února 1948 do 17. listopadu 1989 - odpovědným za více než 15.700 nevinných popravených a při vyšetřování i po něm umučených občanů, odpovědným za více než 237.000 nevinně odsouzených občanů za údajné politické trestné činy, z toho více než 40.000 odsouzených k trestům delším než 10 roků,

odpovědných za to, že jsme si v mnohdy více než nelidských poměrech "odseděli" více než jeden milion roků, což znamená více než milion roků ztracených lidských životů a další více než 7. milion roků ztracených životů našich rodin,

odpovědných za krádeže majetku všech odsouzených pro údajné politické trestné činy a emigrantů, se všemi uvedenými pozitivními sociálními změnami nic nestalo.

Jen jejich - až do 17. listopadu výsadní a monopolní práva - se dostala **opět všem občanům**, kterým je komunisti terorem a právní zvůli dříve odňali.

Avšak všude tam, kde mělo dojít k nápravě komunistickým terorem na nevinných občanech spáchaných křivd, což prezident Václav Havel nesčetněkrát sliboval, t.j. k vrácení jejich ukradeného majetku, držného komunisty a jejich přáteli, **téměř k žádné nápravě nedošlo**.

Naopak, byly vydány zákony č. 87/1991 Sb. z 21. února 1991 o mimosoudních rehabilitacích a č. 229/1991 Sb. o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, jimiž byly komunistickým terorem spáchané křivdy bezdůvodným odnětím a tedy krádeží majetku nevinným lidem **fakticky legalisovány a jako právní potvrzeny** a kupci tohoto kradeného majetku jsou ke škodě jeho zákonných vlastníků těmito zákony chráněni tím, že jim je tento majetek ponechán ve vlastnictví a držbě.

Nebude jistě sporu o tom, že stát, který svými zákony legalisuje teroristickým a bezprávním státem jako jeho předchůdcem **provedený teror a právní zvůli**,

který svými zákony chrání kupce kradeného majetku a tím znovu páchá křivdy na nevinných lidech tím, že krádež jejich majetku legalisuje a tento majetek ponechává ve vlastnictví a držbě kupců tohoto kradeného majetku, jako to svými zákony č. 87/1991 Sb. o mimosoudních rehabilitacích a č. 229/1991 Sb. o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku udělala Česká a Slovenská federativní republika, **není sám dosud ani právním, ani demokratickým státem**, jakým se být Česká a Slovenská federativní republika jako 25. člen Evropské rady **právně zavázala**.

Je zcela přirozené, že tímto terorem a právní zvůli postižení se proti krádežím jejich poctivě a zákonně nabytému majetku **brání a budou se všemi existujícími právními prostředky bránit**.

Tato obrana je - když všechny pokusy o nápravu v České a Slovenské federativní republice, pokud tato ještě trvá - zůstanou bez pozitivního výsledku, podle mého přesvědčení možná buď

individuálně tím, že postižený se bude svého práva domáhat sám právním postupem u všech příslušných instancí v ČSFR - případně, pokud se tato rozpadne u ČR - a jestli se nedomůže svého práva u těchto instancí, může se ho domáhat u Evropského soudního dvora ve Strassburgu, nebo

kollektivně tím, že celá řada organizací a spolků podá Evropské komisi pro lidská práva ve Strassburgu stížnost na ČSFR - případně na ČR - ve věci zákonů č. 87/1991 Sb. a 229/1991 Sb. a tím, že tyto zákony jsou v rozporu s Chartou lidských práv a základních svobod a jejími 10ti dodatkovými protokoly, k jichž dodržování se ČSFR jako 25. člen Evropské rady právně a definitivně zavázala.

Dotázal jsem se generálního sekretariátu Evropské rady, které z dodatkových protokolů Konvence k ochraně lidských práv a základních svobod ČSFR ratifikovala a dostal jsem od Generálního sekretáře Evropské komise pro lidská práva odpověď, datovanou 9. července 1992, kterou i s Českým překladem přikládám k tomuto dopisu.

Podle této odpovědi Československo jako jediný z 25 států Evropské rady ratifikovalo s evropskou Konvencí k ochraně lidských práv a základních svobod i všech 10 dodatkových protokolů k této Konvenci a vydalo dále prohlášení podle čl. 25 (uznání příslušnosti Komise k přezkoušení individuálních stížností) a čl. 46 (uznání příslušnosti soudního dvora).

Takový je dnešní právní a faktický stav této věci.

Na základě tohoto stavu vypracuji co nejrychleji žalobu na Československý stát u ústavního soudu ČSFR v Brně, kterou podají u tohoto soudu všechny Československé, nebo případně České spolky na celém světě, které se k této žalobě připojí.

Oprávnění k podání této žaloby se bude opírat o článek 6 Konvence k ochraně lidských práv a základních svobod, uzavřené v Římě dne 4. listopadu 1950, která se ratifikací stala v ČSFR zákonem, nadřazeným všem zákonům republiky, které tento problém - případně jinak - řeší.

Návrh žaloby dostanou všechny spolky a organizace na světě, které se k ní rozhodnou připojit, **asi do 10. srpna 1992** k posouzení, k případným změnám a doplňkům a prohlášení, že se k žalobě připojují.

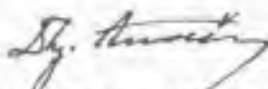
Na základě všech těchto vyjádření bude definitivní text žaloby předán Ústavnímu soudu v Brně. Není ovšem zcela jasné, zda Ústavnímu soudu České a Slovenské federativní republiky, která dosud právně existuje, nebo Ústavnímu soudu České republiky, který po definitivním rozpadu federace musí být znovu ustaven.

V každém případě tato žaloba ale podána být musí a teprve po jejím **negativním** výsledku bylo nutno obrátit se na instituce Evropské rady.

Doufám ale, že Ústavní soud bude rozhodovat podle zásad právního státu, demokracie a mezinárodních smluv, konvencí a právních norem, které se ratifikací staly v ČSFR zákony, nadřazenými jejím vlastním zákonům.

Přesto, že nesčetná podání a právní rozborů celé této věci, zasláné mnohokrát Světovým sdružením bývalých československých politických vězňů v exilu všem ústavním činitelům ČSFR i ČR zůstala zatím bez pozitivního výsledku, nebyla ani tato práce marná. Všichni byli totiž tím uvědoměni, že se postižení budou tomuto teroru a právní zvlí bránit všemi prostředky, které jim československé i mezinárodní právo dává.

Jsem přesvědčen, že úsilí nás všech **musí mít nakonec úspěch** a že náš majetek, ukradený nám bezprávním komunistickým státem, jeho terorem a právní zvlí, nám bude v souladu se všemi mezinárodními právními normami vrácen **do našeho vlastnictví a držby**.

JUDr. Ing. Jaroslav Anděl

Příloha: 1 kopie dopisu sekretáře Evropské komise pro lidská práva zn. HR-WS/id z 9. července 1992.

COMMISSION EUROPEENNE
DES
DROITS DE L'HOMME

CONSEIL DE L'EUROPE
STRASBOURG

EUROPEAN COMMISSION
OF
HUMAN RIGHTS

COUNCIL OF EUROPE
STRASBOURG

HR
EH/MV/md

Strasbourg, le 7 septembre 1993

PG 0367

Monsieur,

Me référant à ma lettre du 19 mai 1993, je voudrais vous informer que le 30 juin 1993 la République tchèque est devenue membre du Conseil de l'Europe. En même temps, le Comité des Ministres du Conseil de l'Europe a décidé que la République tchèque est à considérer comme Partie contractante à la Convention européenne des Droits de l'Homme et ses Protocoles avec effet au 1er janvier 1993 et que cet Etat est lié à compter de cette date par les déclarations formulées par la République Fédérative Tchèque et Slovaque au titre des articles 25 et 46 de la Convention.

Au cas, où vous avez l'intention de continuer à saisir la Commission européenne des Droits de l'Homme d'une requête dirigée contre cet Etat, je vous prie de me l'indiquer.

Néanmoins, je voudrais attirer votre attention sur l'article 25 de la Convention selon lequel la Commission ne peut être saisie d'une requête que par un requérant qui se prétend victime d'une violation de l'un des droits reconnus par la Convention. La Commission n'a pas compétence pour examiner la conformité de la législation interne à la Convention que s'agissant de son application dans un cas concret et n'a pas compétence pour examiner cette conformité à la Convention in abstracto (cf. No 13013/87, déc. 14.12.1988, D.R. 58 pp. 163, 211). En outre il est nécessaire conformément à l'article 26 de la Convention qu'il ait épuisé les voies de recours au regard de la violation alléguée, et qu'il ait au surplus saisi la Commission dans un délai de six mois, à compter d'une décision interne définitive.

Monsieur
Jaroslav ANDEL
Verenaweg 14
CH-4500 SOLOTHURN
Suisse

Adresse postale :
CONSEIL DE L'EUROPE
F-67075 Strasbourg Cedex

Téléphone :
88 41 20 18

Télex :
EUR 870 943 F

Télégramme :
88 41 27 92

HR-P1bb
EH/MV/md

Štrasburk dne 7. září 1993

PG 0367

Vážený pane,

s odvoláním na můj dopis ze dne 19. května 1993 bych Vás chtěl informovat o tom, že dne 30. června 1993 se Česká republika stala členem Rady Evropy. Zároveň Výbor ministrů Rady Evropy rozhodl o tom, že uznává s účinností od 1. ledna 1993 Českou republiku jako smluvní stranu Evropské úmluvy o lidských právech včetně jejích protokolů, a že tento stát je k tomuto datu vázán prohlášeními učiněnými Českou a Slovenskou Federativní Republikou ve smyslu článků 25 a 46 Úmluvy.

V případě, že i nadále máte zájem pokračovat ve Vaší záležitosti, žádám Vás, abyste mi tuto informaci sdělil.

Nicméně bych Vás chtěl upozornit na článek 25 Úmluvy, podle kterého se může na Komisi obrátit ten, kdo se cítí být přímo poškozen v důsledku porušení některého z práv přiznaných Úmluvou. Komise nemá oprávnění přezkoumávat soulad vnitřní legislativy s Úmluvou pokud se nejedná o aplikaci na konkrétní případ, a není tudíž kompetentní k posuzování daného souladu in abstracto (viz. č. 13013/87, roz. 14.12.1988, D.R. 58 str. 163, 211). Navíc je nezbytné, aby stěžovatel v souladu s ustanovením článku 26 Úmluvy vyčerpал opravné prostředky z pohledu invokovaného porušení, a aby se na Komisi obrátil ve lhůtě šesti měsíců od konečného vnitrostátního rozhodnutí.

Pan
Jaroslav ANDEL
Verenaweg 14
CH-4500 SOLOTHURN
Švýcarsko

SVĚTOVÉ SDRUŽENÍ BÝVALÝCH ČESKOSLOVENSKÝCH POLITICKÝCH VĚZŇŮ
WELTVEREINIGUNG DER EHEMALIGEN TSCHECHOSLOWAKISCHEN POLIT. HÄFTLINGE
ASSOCIATION MONDIALE DES ANCIENS PRISONNIERS POLITIQUES TCHÉCOSLOVAQUES
WORLD ASSOCIATION OF FORMER CZECHOSLOVAK POLITICAL PRISONERS

Solothurn, Schweiz, 13. 9. 1993.

POSTFACH 4111, 8022 ZÜRICH

Adresa předsedy:
JUDr. Ing. Jaroslav Ančl
Verenaweg 14
4500 SOLOTHURN
Schweiz

DOPORUČENĚ
RECOMMANDÉE

COMMISSION EUROPEENNE
DES
DROITS DE L'HOMME, Mr. M. Villiger,
CONSEIL DE L'EUROPE
F - 67075 STRASBOURG, Cedex
FRANCE

HR ev. HR-P1bb
Váš dopis: EH/MV/md z 7. 9. 1993
PG 0367

S'il vous plait pour translation à francaises

Vážený pane Villigere,

Váš shora uvedený dopis jsem dne 11. 9. 1993 obdržel a sděluji Vám proto, že naše organizace

SVĚTOVÉ SDRUŽENÍ BÝVALÝCH ČESKOSLOVENSKÝCH POLITICKÝCH VĚZŇŮ
ASSOCIATION MONDIALE DES ANCIENS PRISONNIERS POLITIQUES TCHÉCOSLOVAQUES

trvá na vyřízení našeho podání z 5. 5. 1993,
/jehož kopií Vám znovu přikládáme/.

Jsmě totiž přesvědčeni, že vyřízení je nejen pro nás nutné, ale i
naprosto nezbytné pro prestiž EVROPSKÉ RADY.

Považujeme totiž za nediskutovatelný a x i o m , že všechny členské státy EVROPSKÉ RADY musejí být právní a demokratické v tom smyslu, že jejich zákony musí respektovat a dodržovat KONVENCI K OCHRANĚ LIDSKÝCH PRÁV A ZÁKLADNÍCH SVOBOD, uzavřenou v Římě 4. listopadu 1950, kterou tyto státy podepsaly a ratifikovaly.

Jestliže by totiž jen jediný členský stát EVROPSKÉ RADY nebyl právní a demokratický v tom smyslu, že jeho zákony by nejen nerespektovaly, ale vědomě porušovaly tuto KONVENCI tím, že by porušovaly touto konvencí stanovená a zaručená lidská práva a základní svobody, nebyl by to stát demokratický a právní.

A připuštěním jen jediného takového neprávního a nedemokratického státu za člens EVROPSKÉ RADY by se stala celá RADA EVROPY také neprávní a nedemokratická, což je jistě zcela nepřijatelné a nemožné.

V našem podání z 5. 5. 1993 jsme Komisi pro lidská práva prokázali, že Česká a Slovenská federativní republika, přesto, že byla dne 21. února 1991 přijata za 25. člens Evropské rady a přesto,

že ratifikovala Konvenci k ochraně lidských práv a základních svobod, uzavřenou v Římě dne 4. listopadu 1993 i s e v š e m í l o t í d o d a t k o v ý m i p r o t o k o l y ,

tato závazně přijatá mezinárodní ustanovení, které i podle vlastních zákonů jsou jim nadřazena,

Česká a Slovenská federativní republika n i k d y n e r e s p e k - t o v a l a , a l e n a o p a k v ě d o m ě d o r u š o v a l a .

Tato republika nemohla být ani demokratickým, ani právním státem,

protože její prezident Václav Havel jmenoval předsedou federální vlády Dra. Mariána Č a l f u , který v komunistickém vládním režimu byl jako o r t h o d o x n í k o m u n i s t a ve vysokých vládních funkcích a předsedou federálního parlamentu České a Slovenské federativní republiky se stal Alexandr Dubček, od svého dětství vyrostlý, vychovaný a politicky vyškolený v Sovětském svazu,

který sám o sobě prohlašoval, že komunistou byl, je a do konce svého života zůstane.

Tento první, postkomunistický parlamentní a vládní režim České a Slovenské federativní republiky byl tedy na svých nejvyšších místech obsazen a řízen z n o v u k o m u n i s t y ,

kteří v dřívějším teroristickém a bezprávním komunistickém režimu působili - sice v různých dobách - na nejvyšších místech tohoto režimu, t.j. teroru a právní zvlí a nesli proto za všechny činy tohoto režimu, t.j. za všechny jím spáchané zločiny, teror a právní zvlí

p l n o u m o r á l n í a p r á v n í s p o l u o d p o v ě d n o t e t o v z h l e d e m k j e j i c h f u n k c í m v k o m u n i s t i c k é m r e ž i m u v , n e j v y š š í m í ř e .

A tito již údajně "demokratičtí" komunisti zajišťovali vedení státu sice již ne přímo teroristicky, ale jen m o d í f í k o v a n ě d e - m o k r a t i c k y .

Modifikovanost tohoto prvního postkomunistického politického režimu v České a Slovenské federativní republice spočívala v tom, že sice n o v ý t e r o r a p r á v n í z v l í p r o v á d ě n y n e - b y l y .

ale staré, komunistickým terorem a právní zvlí spáchané zločiny, pokud zajišťovaly komunistům a jejich přátelům vlastnictví a držbu n e v i n ý m l í d e m u k r a d ě n ě h o m a j e t k u ,

byly sice zákonem číslo 119/1990 Sb. z 23. dubna 1990 o soudní rehabilitaci n a p r o s t o a j e d n o z n a ě n ě , úplným zrušením zaba-
vovacích rozsudků z r u š e n y .

Tento zákon byl připraven a vydán hned po tak zvané "sametové revoluci", kdy komunisti a jejich přátelé dosud nevěděli, jak daleko tato tak zvaná "revoluce" půjde a co se s nimi stane a proto vydání tohoto zákona,

kteřý úplným zrušením zabavovacích rozsudků a rozhodnutí právně restituoval komunisty ukradený majetek jeho zákonným vlastníkem, připustili.

Zrušení zabavovacích rozsudků bylo definitivně a s konečnou platností provedeno nejen přímo zákonem č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci, ale kromě toho ještě zvláštními soudními, ne tomto zákoně spočívajícími pravomocnými rozhodnutími.

Přesto však zákonní vlastníci komunisty zabaveného movitého i nemovitého majetku, přes jasné ustanovení zákona i přes jednoznačné zrušení zabavovacích rozsudků do svého vlastnictví zpět nedostali.

Komunističtí držitelé vysokých i nejvyšších vládních a správních úřadů, dosazení do svých vysokých funkcí ještě komunistickým režimem, byli v době vydání zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci dále ve svých vysokých a rozhodujících funkcích, pravomocích a úřadech.

Pochopili ihned restituční nebezpečí, plynoucí ze zákonem i soudními rozhodnutími zrušených zabavovacích rozsudků pro komunisty a jejich přátele - a tedy i pro sebe - kteří v převážné míře koupili a drželi nevinným lidem komunistickým terorem ukradený majetek,

že tento majetek bude jeho kupcům odnat a vrácen jeho právním vlastníkem, jak se děje ve všech právních státech na celém světě.

Skonsolidovali znovu svou moc a použili ji - již v České a Slovenské federativní republice ! - k restituci a legalisaci komunistického teroru a právní zvěle. Stalo se to tím, že vláda této republiky vypracovala a parlamentu předložila k projednání a schválení návrhy zákonů o mimosoudních rehabilitacích a o zemědělském majetku současně s vládními prohlášeními,

že úplná restituce komunisty nevinným lidem ukradeného majetku je neproveditelná, protože pro stát finančně neúnosná.

Je zcela přirozené a každému občanu pochopitelné, že noví, nezkušení nekomunističtí poslanci nechtěli nově se formující stát takovou neúnosnou mírou své spoluobčany zatížit a proto - na základě těchto falešných tvrzení tehdejší vlády ČSFR - došlo k parlamentnímu schválení zákona č. 87/1991 Sb. o mimosoudních rehabilitacích a zákona č. 229/1991 Sb. o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku.

Tyto zákony zcela jednoznačně diskriminují desetitisíce nevinných lidí tím, že jim odmítají vrátit jejich komunistickým režimem jim ukradený majetek jen proto, že buď

- a/ jsou českými občany, ale nemají v České republice trvalé bydliště
nebo
 - b/ sice v době ukradení jejich majetku byli československými občany, ale toto občanství přijetím jiného státního občanství ztratili,
- avšak jiným lidem právo na restituci jejich majetku zavedením právně kuriozních termínů přiznávají.

Tato kuriosita právních termínů spočívá v tom, že pro zákonné vlastníky komunisty ukradeného majetku zavádí právní pojem, nebo označení o s o b a o p r á v n ě n á, t.j. oprávněná žádat restituci svého majetku,

keréžto právo přiznává ale jen některým osobám a desetitisícům jiných je nepřiznává a tedy je diskriminuje takovým způsobem, jaký v žádném právním a demokratickém státě nemá obdoby.

Dále tyto zákony zavádějí stejně kuriosní právní pojem o s o b a p o v i n n á, jímž označují kupce komunisty ukradeného majetku, avšak ne všechny, ale jen některé, kteří mají povinnost komunisty ukradený majetek jeho vlastníkům vrátit. Převážná část kupců a držitelů komunisty ukradeného majetku však nejsou podle těchto zákonů osoby povinné a nemají proto jimi držený a od komunistického zločinného režimu koupený a ukradený majetek povinnost vrátit.

Tím jsou tyto kupci komunistickým terorem ukradeného majetku privilegováni takovým způsobem, jaký v žádném právním a demokratickém státě nemá obdoby,

protože v každém právním a demokratickém státě světa se kupcům kradeného majetku tento bez náhrady odebírá a vrací jeho zákonným vlastníkům.

Tím Česká a Slovenská federativní republika prokázala, že nebyla ani demokratickým, ani právním státem, protože v každém demokratickém a právním státě mají, všichni lidé stejné práva, zejména právo mít a držet svůj poctivě nabytý majetek.

Tím Česká a Slovenská federativní republika prokázala také, že jako 25. člen Evropské rady porušila v řadě případů Konvenci k ochraně lidských práv a základních svobod, uzavřenou v Římě 4. listopadu 1950, kterou podepsala a zavázala se dodržovat i se všemi 10ti dodatkovými protokoly,

tento závazek ale nejen nedodržela, ale výslovně a vědomě výše uvedenými zákony porušila.

Česká a Slovenská federativní republika porušila svými vpředu uvedenými zákony nejen své vlastní ústavní zákony, zaručující rovnost všech občanů před zákonem,

porušila i všechny mezinárodní smlouvy, úmluvy a právní normy, vydané od roku 1945,

ale porušila - a Česká republika porušuje dále - i Konvenci k ochraně lidských práv a základních svobod Evropské rady přesto, že ji i s 10ti dodatkovými protokoly podepsala, ratifikovala a zavázala se dodržovat, což jsme Vám v našem podání z 5.5.1993 zcela věrohodně prokázali.

Jen jako v tomto případě rozhodující uvádíme jen dva markantní případy porušování Konvence a to:

a/ Naprosté nerespektování a porušování právně závazného článku 1. Dodatkového protokolu k Evropské konvenci k ochraně lidských práv a základních svobod ze dne 20. března 1952, který přiznává právo k vlastnictví a zákonné ochraně majetku K A Ž D Ě M U Č L O V Ě K U, bez ohledu na to kde bydlí a jaké má státní občanství a tedy ne jen některým v zá-
konech uvedeným a tedy privilegova-
ným osobám,

jak to činí zákony ČSFR č. 87/1991 Sb. o mimosoudních rehabilitacích a zákon č. 229/1991 Sb. o úpravě vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku.

b/ Naprosté nerespektování a ignorování čl. 6. Konvence všemi soudy. Obecný internacionální usus je, že státem uznané, přijaté a ratifikované mezinárodní právní normy platí v takovém státě jako zákony, jsou ale vlastním zákonům v téže věci nadřazeny.

Článek 10 Ústavy České republiky zní:

"Ratifikované a vyhlášené mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána, jsou bezprostředně závazné a mají platnost před zákonem."

Toto mezinárodně platné a ústavou zaručené ustanovení nerespektuje žádný soud v České republice.

Žádný soudce v České republice se tímto ustanovením neřídí, nebere je vůbec v úvahu a ve všech nám dosud známých případech žalob lidí ve věci restituce komunisty jim zabaveného a zákonem č. 119/1990 Sb. jim vráceného majetku, rozhodují všechny soudy - zřejmě podle instrukcí - u všech osob, které trvale nebydlí v České republice podle § 3, 14 a 19 zákona č. 87/1991 Sb. z 21.2. 1991 z a m í t a v ě a rozhodují, že vlastník komunisty zabaveného majetku ne má právo na jeho vrácení,

přesto, že zabavovací rozsudky byly zákonem č. 119/1990 Sb. a kromě toho i zvláštními soudními a pravomocnými usneseními zce-
le zrušeny a nastal tedy právní stav, platný před jejich vydáním.

Tím všechny soudy v České republice prokazují, že jejich soudci soudí podle jim daných instrukcí. Neberou vůbec na vědomí žádné mezinárodní ustanovení o právu na majetek a jeho státní ochranu a proto neberou na vědomí ani ustanovení čl. 1. dodatkového protokolu ke Konvenci k ochraně lidských práv a základních svobod z 20. března 1952. Současně porušují všechny soudy v České republice článek 6 Konvence, neboť řídíce se nějakými instrukcemi, které jim přikazují uvedená ustanovení mezinárodního práva ignorovat prokazují, že ne jsou nezávislými soudci.

Česká a Slovenská federativní republika přijala a ratifikovala jako jediný z tehdy 25 členských států Evropské rady Konvenci k ochraně lidských práv a základních svobod i s e v š e m i d e s e t i d o d a t k o v ý m i p r o t o k o l y ,

avšak převzala starý komunistický zvyk a převzaté závazky jako člen Evropské rady neplnila.

Česká republika jako nástupkyně ČSFR prohlásila, že přejímá všechny dosavadní zákony České a Slovenské federativní republiky a také všechny její mezinárodně právní závazky, tedy i závazky plynoucí z členství v Evropské radě. Avšak stejně jako její právní předchůdkyně tyto závazky neplní.

Jsme přesvědčeni, že s prestiží Evropské rady j e n a p r o s t o n e s l u č i t e l n é , aby některý a třeba jen jediný členský stát

přijaté závazky neplnil a naopak je zcela ignoroval. Takový stát by nebyl ani demokratickým, ani právním státem a jeho členství v Radě Evropy by znamenalo, že ani Evropská rada není ani demokratická, ani právní, což zajisté žádný z ostatních členských států Evropské rady nepřipustí.

Podle našich informací byla Česká republika přijata dne 30. června 1993 za 30. členu Evropské rady s podmínkou, že Rada má právo každých 6 měsíců zjišťovat, zda nově přijaté státy respektují svými zákony Konvenci lidských práv a základních svobod a její dodatkové protokoly.

Žádáme proto všechny orgány Evropské rady, aby toto své rozhodnutí v případě České republiky uvedly ve skutek a platnost a před ratifikací Konvence, jejích 10ti protokolů a ostatních podmínek členství v Radě Evropy její právní orgány přezkoušely, zda zákony České republiky, zejména

zákon č. 87/1991 Sb. o mimosoudních rehabilitacích a
zákon č. 229/1991 Sb. o vztahu k půdě a jinému zemědělskému majetku

j s o u - n e b o n e j s o u - v souladu s ustanovením Konvence k ochraně lidských práv a základních svobod a jejích 10ti dodatkových protokolů a

zda soudy a úřady České republiky přijaté závazky, spojené s členstvím v Radě Evropy, plní.

Budeme Vám vděční za sdělení výsledku tohoto šetření. Budeme Vám také vděční za zaslání 1 kopie překladu tohoto našeho podání do angličtiny nebo francouzštiny.

Z a :

Příloha dle textu

JUDr. Ing. Jaroslav Anděl
předseda.

Sdělení

určené těm, kteří se chtějí obrátit na Evropskou komisi pro lidská práva

I. Jaké záležitosti může komise projednávat?

1. Evropská komise pro lidská práva je mezinárodní institucí, která za určitých podmínek může přijímat stížnosti osob dovolávajících se porušení práv, zaručených Evropskou úmluvou lidských práv. Tato Úmluva je smlouvou, již se velký počet států zavázal zachovávat určitá základní práva jednotlivce. Tato práva jsou formulována jednak v Úmluvě samotné, jednak ve čtyřech protokolech (v Dodatkovém protokolu a Protokolech 4, 6 a 7), které členské státy podepsaly. Předkládáme Vám tyto texty i s doprovodnými poznámkami.

2. Domníváte-li se, že jeden ze států, které úmluvu podepsaly, porušil k Vaší újmě některé ze základních práv, můžete se obrátit na Komisi. Tato se však bude zabývat jen žalobami na porušení práv zakotvených v Úmluvě nebo v Protokolech. Komise není odvolacím soudem ve vztahu k národním soudům, sama nemá pravomoc rozsudky národních orgánů rušit ani měnit. Nemůže také přímo ve Váš prospěch intervenovat u příslušného orgánu, jehož rozhodnutí napadáte.

3. Komise nepřijímá stížnosti, pokud směřují proti jednomu ze států, který Úmluvu nepodepsal, anebo pokud obsahují fakta uskutečněná po uplynutí pevně stanoveného data. Toto datum se různí podle státu, který výhradu učinil a podle toho, zda se stížnost týká práva zakotveného v samotné Úmluvě či v některém z Protokolů.

4. Komisi můžete předložit stížnost směřující proti aktu státního orgánu některého ze států (parlament, správní orgán, soudy aj.). Komise se nemůže zabývat žalobami vedenými proti jednotlivcům nebo soukromým institucím.

5. Než se na Komisi obrátíte, musíte vyčerpat všechny opravné prostředky, které zákonodárství daného státu předepisuje a které by mohly zabránit stavu, kvůli němuž se na Komisi chcete obrátit. Např. je třeba se odvolat až k nejvyšší soudní instituci daného státu (ovšem pokud napadáte rozsudek, zejména odsuzující, není nutné žádat obnovu řízení po vyčerpání řádných opravných prostředků). Při podání těchto opravných prostředků byste měli znát procesní předpisy, zejména lhůty, které jsou v nich předepsány. Pokud, například bylo Vaše podání zamítnuto jako opožděné či z důvodu nerespektování kompetence anebo procesní podmínky, Komise se pravděpodobně nebude Vaší stížností zabývat.

6. Jakmile nejvyšší příslušná instance rozhodne, náleží Vám šestiměsíční lhůta, v níž máte možnost obrátit se se svou stížností na Komisi. Směřuje-li Vaše stížnost proti odsouzení, běží tato lhůta od přijetí konečného rozhodnutí a nikoli po zamítnutí eventuálního návrhu na obnovu řízení. Komise se nebude moci Vaší záležitostí zabývat, pokud, i před uplynutím šestiměsíční lhůty nepředložíte jasný výklad Vaší žaloby alespoň ve stručné formě.

VYSVĚTLUJÍCÍ NÁVOD

určený těm, kteří budou vyplňovat formulář stížnosti ve smyslu článku 25 Úmluvy.

Úvod

Následující poznámky Vám mají pomoci při vyplňování formuláře Vaší stížnosti, kterou budete předkládat Komisi. Před vyplňováním formuláře si je, prosím, pozorně přečtěte, a během vyplňování se k jednotlivým poznámkám pro kontrolu vracejte.

Rádně vyplněný formulář bude Vaší stížností pro Komisi, ve smyslu článku 25 Úmluvy, a zároveň základem pro prošetřování Vaší záležitosti Komisí. Je tedy velmi důležité, abyste jej vyplnili úplně a přesně, i přesto, že budete jednotlivé informace, které jste již uvedli v předchozí korespondenci se Sekretariátem, muset opakovat.

Jak vidíte, tento formulář čítá devět částí. Všechny je třeba vyplnit tak, aby Vaše stížnost obsahovala všechny nutně a důležité informace jak to požaduje jednací řád Komise. V následujícím textu naleznete návod, uvádějící vysvětlení k jednotlivým částem formuláře. Na závěr tohoto materiálu je připojena citace článků 43 a 44 jednacího řádu Komise.

Jak vyplnit formulář stížnosti

I. Strany - Článek 44, odst. 1 a), b) a c)

(1 - 13)

V případě, že se na Komisi obrací zároveň v téže záležitosti více stěžovatelů, informace týkající se každého z nich je třeba uvést na samostatném listě.

Každý stěžovatel si může pro své zastupování ustanovit právníka či jinou osobu. Nerozhodnuli Komisi jinak, musí mít tento zástupce své trvalé bydliště v zemi, která k Úmluvě přistoupila. Pokud je stěžovatel takto zastupován, veškeré nutně informace týkající se zástupce musí být v této části formuláře uvedeny; Sekretariát se pak bude obracet výhradně na zástupce.

II. Popis skutečností - Článek 44, odst. 1 e)

(14)

Skutečnosti popište jasně a podrobně, ovšem uceleně. Snažte se o chronologické vylíčení, pokud možno uvádějte přesná data. V případě, že se Vaše stížnost týká odlišných záležitostí (například několika společných soudních řízení), pojednejte o každé z nich samostatně.

III. Popis jednoho nebo více porušení, kterých se stěžovatel dovolává, a argumenty na důkaz svých tvrzení - článek 44, odst. 1 d) a e)

(15)

V této části byste měl co nejpřesněji formulovat údajné porušení Vašich práv z hlediska Úmluvy. Uveďte, kterých ustanovení Úmluvy se dovoláváte a vysvětlíte, proč se domníváte, že skutečnosti vyjádřené v části II. zakládají porušení těchto ustanovení.

Zjistíte, že některé články Úmluvy dovolují za určitých podmínek zásahy do výkonu garan-
tovaných práv (viz například článek 5, odst. 1, písm. a) až f), jakož i druhý odstavec článků 8 až 11).
Pokud se dovoláváte jednoho z těchto článků, měli byste vysvětlit, proč se domníváte, že vměšování
do Vašich práv, jež žalujete, nebylo oprávněné.

IV. Prohlášení ve smyslu článku 26 Úmluvy - článek 44, odst. 2 a)

(16 - 18)

V této části je třeba vypsát všechny vyčerpané opravné prostředky před národními orgány.
Vypíšte postupně všechny tři rubriky, a to odděleně pro každé porušení, jehož se dovoláváte, sa-
mostatně. V rubrice 18. vyjmenujte všechny možné opravné prostředky a vyznačte ty, které jste nevyčer-
pal. Pokud takový opravný prostředek existuje, specifikujte ho (například uveďte orgán - soudní či
jiný - na který jste se mohl obrátit) a vysvětlete, proč jste tak neučinil.

V. Popis předmětu stížnosti - Článek 44, odst. 1 d)

(19)

V této části byste měl uvést, co od řízení před Komisí očekáváte.

VI. Další mezinárodní instituce, které se zabývaly nebo se dosud zabývají touto záležitostí - Článek 44, odst. 2 b)

(20)

Nyní zde uveďte, zda jste stížnost se stejným obsahem uplatnil nebo uplatňujete ještě u jiné
mezinárodní vyšetřovací nebo smířčí instituce. Pokud ano, je třeba Komisi sdělit všechny podrob-
nosti, zejména název mezinárodního orgánu, na který jste se obrátil, veškeré podrobnosti týkající se
řízení před tímto orgánem, dále přijatá rozhodnutí s vyznačením data. Přiložte kopie těchto rozhod-
nutí a všechny další potřebné dokumenty.

VII. Seznam dokumentů - Článek 44, odst. 1 f)

(21)

Neopomeňte připojit k Vaší stížnosti též kopie rozsudků a jiných rozhodnutí, které jste již
vedl v části IV. a VI, jakož i další dokumenty, které chcete předložit Komisi jako své důkazy (zápisy
z jednání, svědecké výpovědi atd.). Pokud jde o soudní rozhodnutí uveďte jejich důvody, nejnem-
o obsah. Měl byste vyznačit ty dokumenty, které jsou důležité pro prošetřování důvodů, tj. údajně
porušených práv uvedených ve Vaší stížnosti.

VIII. Jednací jazyk - Článek 44, odst. 2 c)

(22)

Oficiálními jednacími jazyky Komise jsou angličtina a francouzština. I když Sekretariát může
vést korespondenci v jiných jazycích, oficiální dokumenty, jako jsou např. rozhodnutí Komise, Vám
budou doručena výlučně v jednom z oficiálních jednacích jazyků. Napište zde, kterému jazyku dáváte
přednost.

IX. Prohlášení a podpis - Článek 44, odst. 2 d) a e)

(23 - 24)

V této části se zavazujete, že budete zachovávat důvěrnost řízení před Komisí. Ve smyslu
článku 33 Úmluvy, Komise zasedá za zavřenými dveřmi. Znamená to, že obsah všech spisů, včetně

všech výstupů stran, zůstane důvěrný. Naopak, jedno či více rozhodnutí Komise o přípustnosti Vaší stížnosti může být zveřejněno. V případě, že nechcete, aby bylo zveřejněno Vaše jméno, měl byste to dát na vědomí Sekretariátu.

Podpisuje-li formulář stížnosti nikoli stěžovatel sám, nýbrž jeho zástupce, je třeba k formuláři připojit generální plnou moc ve prospěch zástupce, podepsanou stěžovatelem (ledaže by ji předložil Sekretariátu již dříve) - článek 43, odst. 3.

Články 43 a 44 Jednacího řádu Komise

Podání žaloby

Článek 43

1. Každá stížnost, formulované podle článků 24 nebo 25 Úmluvy, musí být Komisi předložena písemně a podepsána stěžovatelem nebo jeho zástupcem.

2. Jestliže stížnost předkládá nevládní organizace či skupina jednotlivců, musí být podepsána osobami, které jsou oprávněné takovou organizací nebo skupinu zastupovat. Komise rozhodne o tom, zda osoby, které stížnost podepsaly, byly k tomu kompetentní.

3. Pokud jsou stěžovatelé zastoupeni v soulady s článkem 32 tohoto jednacího řádu, předloží jejich zástupce nebo zástupci zplnomocnění nebo písemnou plnou moc.

Článek 44

1. Každá stížnost formulovaná podle článku 25 Úmluvy, musí být, pokud předseda Komise nerozhodne jinak, podána na formuláři pro takovou stížnost, který vydá Sekretariát Komise, pokud však předseda Komise nerozhodne jinak. Na formuláři musí být uvedeno:

- a) jméno, věk, povolání a adresa strany žalující;
- b) případně jméno, povolání a adresa jejího zástupce;
- c) Vysoká smluvní strana, proti níž stížnost směřuje;
- d) předmět stížnosti a ustanovení Úmluvy, o jejichž porušení jde;
- e) vyličení skutečností a důkazů;
- f) všechny dokumenty, týkající se stížnosti, především rozhodnutí, a to právní i mimoprávní, vztahující se k předmětu stížnosti.

2. Každý stěžovatel musí kromě jiného:

- a) poskytnout informace prokazující, že podmínky dané v článku 26 Úmluvy, byly splněny;
- b) uvést, zda se dovolával porušení svých práv u jiné mezinárodní nebo smírčí instituce;
- c) uvést, v jakém oficiálním jazyku chce obdržet rozhodnutí Komise;
- d) uvést, zda má námítky vůči zveřejnění své totožnosti;
- e) prohlásit, že bude respektovat důvěrnost procesního řízení před Komisí.

3. Nesplnění požadavků uvedených v odstavci 1 a 2 tohoto článku, může znamenat, že stížnost nebude registrována ani Komisí prověřována.

4. Datum, kdy stěžovatel poprvé oznámil porušení svých práv, a to i ve stručné formě, je zpravidla považováno jako datum předložení stížnosti. Komise, pokud to pokládá za spravedlivé, může rozhodnout jinak.

5. Stěžovatel musí Komisi informovat o všech změnách jeho adresy i ostatních skutečností, které se bezprostředně týkají stížnosti.

Rada Evropy
RESOLUCE (93) 3
O ČESKÉ REPUBLICĚ

(přijata Výborem ministrů dne 13. ledna 1993 na 484. čtvrtletním zasedání delegátů)

Výbor ministrů odvolává se na rozhodnutí, které bylo přijato v květnu 1951 na jeho osmém zasedání, že bude konsultovat parlamentní shromáždění dříve, než vyzve nějaký stát k členství v Evropské radě.

Resoluce mimo jiné obsahuje následující text:

Výbor ministrů vzal s uspokojením na vědomí, že v souladu se shora zmíněným dopisem se Česká republika sama zavazuje dodržet Konvenci lidských práv spolu s jejími protokoly, obsahujícími články č. 25 a 46, t.j. právo na individuální žalobu a závaznost jurisdikce Evropského soudního dvora pro lidská práva, jak byly přijaty bývalou Českou a Slovenskou federativní republikou. Toto rozhodnutí, vyjádřené Českou republikou, že je ochotna respektovat i všechny ostatní konvence Evropské rady, jak tomu bylo též u bývalé České a Slovenské federativní republiky, skýtá seriosní jistotu o úmyslu nových státních představitelů se plně podřídit zásadám, které jsou pro členství v Evropské radě rozhodující. Výbor ministrů zastává názor, že by se mělo vynaložit veškeré úsilí ke zkrácení délky a důsledků lhůty, která dělí zánik České a Slovenské federativní republiky od vstupu České republiky do Evropské rady.

Výbor ministrů zdůrazňuje důležitost dodržování lidských práv a základních svobod všech osob žijících na území České republiky, jakož i těch, kteří tvoří národnostní menšiny a etnické skupiny.

I.
NÁMĚSTEK
GENERÁLNÍHO PROKURÁTORA
ČESKÉ REPUBLIKY
JUDr. Pavel BRET

V Praze dne 18. října 1993
III Gd 5088/93

Vážený pane doktore,

dopisem ze dne 28. dubna 1993 zn. I/Sg 1003/93 Vám sdělil pan generální prokurátor JUDr. Jiří Šetina, že dnem zřízení Ústavního soudu České republiky bude v souladu se svou případnou pravomocí iniciovat návrhem zrušení, event. novelizaci zákona o mimosoudních rehabilitacích, tedy ve smyslu Vašeho podnětu ze dne 15.10.1992.

Podle ustanovení § 64 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, generální prokurátor není zařazen mezi ty, kdo jsou oprávněni k podání návrhu Ústavnímu soudu na zrušení zákona nebo jeho jednotlivých ustanovení. V důsledku této právní úpravy není možno realizovat příslib, který Vám byl dán dopisem pana generálního prokurátora ze dne 28. dubna 1993, přičemž prokuratura za současného právního stavu nemá ani jinou možnost, jak přímo působit k zahájení řízení v této záležitosti před Ústavním soudem.

Jelikož však podle mého názoru není na místě, aby Váš podnět byl prokuraturou bez dalšího odložen, postupuji jej ústavně právnímu výboru Poslanecké sněmovny k posouzení a stanovisku. V této souvislosti pokládám za svou povinnost připomenout Vám též ustanovení druhého oddílu druhé hlavy zákona o Ústavním soudu (§ 72 až 84), o řízení o ústavních stížnostech a se zřetelem k ustanovení § 74 zákona č. 182/1993 Sb., doporučuji Vám využít též možnost takového postupu.

Vážený pan
JUDr. Ing. Jaroslav A N D Ě L
Verenaweg 14
4500 Solothurn
S c h w e i z

l.
u.

Ducháčku a co teď?

O zločinech, páchaných po téměř 42 roky teroristickým komunistickým gangem, o vraždách a popravách tisíců a věznění statisíců nevinných lidí, o rozkrádání jejich majetků a majetku celého národa, devastaci měst a obcí, zničení nenahraditelných historických památek a mnoha jiných zločinů tohoto gangu není snad již nutno psát, jsou dostatečně známé.

Je však nutno je stále připomínat a v zájmu morální rovnováhy se starat o to, aby - konečně - došlo k potrestání alespoň hlavních zločinců, protože tyto zločiny se nepáchaly samy od sebe. Někdo je plánoval, organizoval, přikazoval je provádět a někdo je také prováděl. Jsou to osoby známé, vysokí funkcionáři komunistické strany, prokurátoři, vyšetřovatelé a soudci.

I když mnozí z těchto zločinců již zemřeli a soudit je bude již jen věčná spravedlnost, zůstalo jich přesto ještě mnoho, které má povinnost demokratický a právní stát svou spravedlností postihnout. A přitom je nutná poznámka: nejde v žádném případě o mstu, ale o trest za spáchané zločiny, který jednou musí být vysloven, aby došlo k morální rovnováze a tím k usmíření celého národa. Bez této morální rovnováhy se Česká republika do stavu, kdy každý obyvatel bude mít pocit právní jistoty, nedostane.

Celý komunistický gang od vystoupení soudruha Gorbačova s jeho glosností a perestrojkou věděl, že jeho i v ústavě zakotvená **absolutní moc** se chýlí ke konci, a proto udělal včas všechna nutná opatření k tomu, aby mu nadále zůstala v rukou moc do možného maxima. Podařilo se mu to takzvanou "sametovou revolucí", která sice žádnou revolucí nebyla, ale naproti tomu byla vhodným nástrojem k ochraně komunistického gangu a jeho organizace.

"Sametová revoluce" zabránila potrestání všech komunistických zločinců, jejichž zjištění by jistě nebylo dělalo žádné potíže. Zákonodárné orgány jakmile se jen trochu dotkly tohoto problému, např. zákonem o lustracích, se dostaly do obranné paľby komunistů a byly těmi, kteří po 42 roků potlačovaly lidská práva a svobody obviňovány z potlačování lidských práv. Ti, kteří všechna práva po dobu téměř půl století potlačovali, dokázali svou vlastní ochranu zajistit tím, že předložili parlamentu - světe podrž se - jde tu o KSČ - návrh ústavního zákona o "Listině základních práv a svobod". A tento komunistický návrh byl parlamentem projednán a ústavním zákonem č. 23/Sb. ze dne 9. 1. 1991, kterým se uvozuje LISTINA ZÁKLADNÍCH PRAV A SVOBOD přijat a stal se součástí Ústavy České republiky. Toto zjištění dokazuje jen to, že komunisti při jejich porušování základních lidských práv a svobod věděli, že tato práva porušují, protože je dobře znali a jejich zákonné uplatnění provedli co nejrychleji ke své vlastní ochraně.

A proto pozdě, ale přece a přes protesty komunistů byl dne 9. července 1993 parlamentem ČR přijat zákon č. 198/1993 Sb. o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu. § 1 tohoto zákona uvádí:

§ 1

(1) Komunistický režim a ti, kteří ho aktivně prosazovali,

- a) upíral občanům jakoukoliv možnost svobodného vyjádření politické vůle, nutil je skrývat své názory na situaci ve státě a společnosti a nutil je veřejně vyslovovat svůj souhlas s tím, co považovali za lež nebo zločin, a to perzekucemi nebo hrozbou perzekucí vůči nim samotným, jejich rodinám a blízkým.

Toto je skutečnost každému, kdo v naší zemi žil, známá. Je zdůrazněna ještě v dalších odstavcích tohoto §, které není možno v tomto krátkém přehledu uvádět a doporučujeme proto každému ne-

komunistickému občanu ČR, aby si částku 51 Sbirky zákonů ČR ze dne 30. července 1953 opatřil. Bude to nejen zajímavé čtení pro něj, ale jistě i důležitý dokument pro všechny jeho potomky. Je však nutno seznámit veřejnost alespoň s ustanovením § 2 tohoto zákona, který zní:

§ 2

(1) Zejména pro skutečnosti uvedené v § 1 odst. 1 tohoto zákona byl režim založený na komunistické ideologii, který rozhodoval o řízení státu a osudech občanů v Československu od 25. února 1948 do 17. listopady 1989, zločinný, nelegitímní a je zavrženíhodný.

(2) Komunistická strana Československa byla organizací zločinnou a zavrženíhodnou obdobně jako další organizace založené na její ideologii, které ve své činnosti směřovaly k potlačování lidských práv a demokratického systému.

Zdůrazňujeme, že to není výmysl nebo fantasmie, ale platný zákon v České republice. Plyne z něj zcela jednoznačně, že každý, kdo byl členem KSČ a tedy zločinné organizace, byl sám zločincem. A v každém právním a demokratickém státě je povinnost tohoto státu zločince stíhat, a proto vzniká otázka: co se stane k uplatnění tohoto zákona. Odpověď je zcela jednoznačná - **nic** - !

Kdyby šlo u nás již skutečně o demokratický a právní stát, muselo by na konci tohoto zákona stát: tento zákon provede ministerstvo spravedlnosti. A protože to tam nestojí, nestane se skutečně pro postih zločinců tak naprosto jasně v zákoně definovaných **nic**. Jestliže v zákoně není uvedeno kdo jej provede, je sice logické, že zákon by měla provést celá vláda jako nejvyšší výkonný orgán ČR a předseda vlády sám by měl jeho provedením pověřit ministra spravedlnosti. Přestože od vydání zákona o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu uplynulo již téměř plných 5 měsíců, neučinil předseda vlády ČR pro jeho provedení **nic** a také **nic** nenasvědčuje tomu, že by k jeho provedení v nejbližší době ministra spravedlnosti pověřil.

Zákony, které se neprovádějí, nejsou hodny právního a demokratického státu, protože nejsou **nic** jiného než planou deklarací, schopnou k oklamání veřejnosti, která provedení tohoto zákona sice očekává, ale neví, že z procedurálních důvodů k němu nedochází.

Naopak. Je známo, že KSČM předložila ústavnímu soudu ČR formálně kvalifikovaný návrh na novelizaci zákona o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu a z dobře informovaných pramenů víme, že přesto, že ústavní soud ČR je plně zaměstnán jinými věcmi, má tento návrh být projednán ještě do konce roku 1993. A tak se stane, že papírovému tygru - a ničím jiným tento zákon prozatím není - mají být ještě vylámany poslední zuby, které mu tento zákon dává, a k potrestání zločinců dojít nemohlo. A tím se nezbytně u každého demokratického a logicky myslícího člověka ČR vyskytuje otázka: Je takovýto postup v souladu s pojmem právního a demokratického státu?

A nakonec poznámku k nadpisu tohoto článku. Asi v roce 1936 nebo 1937 běžel v Čechách film Vlasty Buriana s názvem "Ducháček to zařídí". V hluboké státní krizi v roce 1938, způsobené nacisty K. Henleina vyslala tehdejší anglická vláda do ČR lorda Runcimanna, aby poměry v českém a moravském pohraničí zjistil a učinil tehdejší anglické vládě příslušný návrh na řešení tohoto problému. Jak známo lord Runcimann s patřičnou péčí přivítaný henleinovými nacisty a hostěný na jejich zámcích a jejich sídlech učinil anglické vládě návrh na odtržení značné části Čech a Moravy od Československé republiky a začlenění jich do tisícileté říše Adolfa Hitlera, čímž přirozeně přání henleinových nacistů splnil. Všichni bývalí českoslovenští političtí vězni a všichni demokraticky smýšlející občané České republiky doufají, že se v ústavním soudu ČR nenajde žádný podobný

Ducháček, který by navrhl novelizaci zákona o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu v tom smyslu, že v něm uvedené, všeobecně známé a zdaleka ještě ne vyčerpávající zločiny KSČ, by z něj pod záminkou uplatnění lidských práv a svobod byly odstraněny.

Lorda Runcimanna nazvala tehdy česká lidová tvořivost Ducháčkem a říkalo se “Ducháček to zařídil”.

*"Jak se znovu získá ztracená svoboda? -
Úderem z hloubi duše národa a útokem
mravních sil."*

(C.F.Meyer)

"Ti, co putují k pravdě, putují osaměle."

(Ch. Morgenstern)

"Běda národu, jemuž pravda už není svata!"

(F.G. Schlosser)

*Běda tomu, jenž proviněním dochází k pravdě.
Nikdy nebude schopen se z ní radovat."*

(Schiller, Das verschleierte Bild zu Sais)

*"Sebeoprávněnější předsudek neváží na váze
spravedlnosti víc než nic."*

(G.E.Lessing, Emilia Galetti)

Obsah tohoto čísla seznámil čtenáře se zlomkem činnosti Dr. Ing. Jaroslava Anděla, který si v komunistických kriminálech vysloužil titul "advokáta chudých". Nyní se stal bojovníkem za právní stát a advokátem okradených.

- *****
- "MUKL" Čtvrtletník Světového sdružení býv. čs. polit. vězňů
"MUKL" Presseorgan der Weltvereinigung der ehem. tschechoslowakischen politischen Häftlinge
"MUKL" Quarterly-Review - Editor: World Association of Former Czechoslovak Political Prisoners
"MUKL" La revue trimestrielle - Editeur: Association mondiale des anciens prisonniers politiques tchécoslovaques

Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Redakce neručí za obsah inzerce. Podepsané články nemusi vždy vyjadřovat názor redakce.

Řídí redakční rada - odpovědný redaktor PhDr. Monika Kuříková - Pospíšilová

Předplatné pro nečleny Sdružení (ročně):

Švýcarsko:	Šfr. 12,- včetně poštovného	*)
ostatní Evropa:	Šfr. 14,- " "	*)
Zámofí (letecky):	Šfr. 24,- " "	*)
Česká republika:	Kč. 40,- " "	

Vychází 4x do roka

*) Prosíme platit bankovkou v doporučeném dopise na adresu našeho pokladníka:
František Bím, Schaffhauserstr. 269, CH-8057 Zürich.

Bankovní spojení: SKA CH-8021 Zürich - Kto-Nr.: 63.404-10 (Weltvereinigung der ehemaligen tschechoslowakischen politischen Häftlinge im Exil), poštovní konto banky 80-500-4

----- Zde odstříhnete -----

Objednávám (MUKL)

- na jeden rok
 na půl roku

Bitte
frankieren

Adresa objednavajícího:

Příjmení:

Jméno:

Ulice a č.

Místo:

(neopomenout směr.pošt.číslo)

Stát:

Administration "MUKL"
Weltvereinigung der ehem. tschechoslow.
polit. Häftlinge im Exil
Postfach 4111
CH-8022 Zürich
Switzerland

Objednávky z Čech a Slovenska
Božena Jišová
Teplická 280
190 00 Praha 9